

**KOMMUNISTISEN
INTERNATIONALEN
II KONGRESSI³⁸**

HEINÄKUUN 19 – ELOKUUN 7 p:nä 1920

*Ensi kerran julkaistu täydellisenä
v. 1921 kirjassa: „Kommunistisen
Internationalen 2. kongressi.
Pikakirjoituspöytäkirja”. Kustantaja
Kommunistinen Internationale, Pietari*

*Selostus kansainvälisestä tilanteesta
julkaistaan kirjasta, jonka
teksti on tarkastettu
V. I. Leninin tarkistaman
pikakirjoituspöytäkirjan mukaan;
puheet — kirjasta, jonka teksti
on tarkastettu saksankielisen
pikakirjoituspöytäkirjan mukaan*

1

SELOSTUS KANSAINVALISESTA TILANTEESTA
 JA KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN PERUSTEHTAVISTA
 HEINAKUUN 19 pnä

(Myrskyisiä suosionosoituksia. Kaikki nousevat seisomaan ja aplodeeraavat. Puhuja yrittää puhua, mutta suosionosoitukset ja huudahdukset kaikilla kielillä jatkuvat. Suosionosoitukset kestävät kauan.) Toverit, Kommunistisen Internationalen tärkeimpiä tehtäviä käsittelevät teesit on julkaistu kaikilla kielillä ja (eritoten venäläisille tovereille) niissä ei ole oleellisesti mitään uutta, sillä huomattavalta osaltaan niissä todetaan meidän vallankumouksellisen kokemuksemme ja vallankumouksellisen liikkeemme antamien opetusten pätevän eräiltä peruskohdiltaan moniin länsimaihin, Länsi-Eurooppaan nähden. Siksi puhun selostuksessani vähän enemmän, vaikkakin yleispiirtein, selostettavakseni annetun aiheen ensimmäisestä osasta, nimittäin kansainvälisestä tilanteesta.

Nykyisin muodostuneen kansainvälisen tilanteen perustana ovat imperialismin taloudelliset suhteet. XX vuosisadan kuluessa tämä kapitalismin uusi, korkein ja viimeinen vaihe on muotoutunut täydellisesti. Te kaikki tietysti tiedätte, että imperialismin luonteenomaisimpia, oleellisimpia tunnusmerkkejä on se, että pääoma on kasvanut valta, viin mittoihin. Vapaan kilpailun tilalle on tullut jättiläismäisen laaja monopoli. Harvalukuiset kapitalistit ovat voineet keskittää käsiinsä toisinaan kokonaisia teollisuusaloja, jotka ovat siirtyneet yhtiöille, kartelleille, syndikaateille ja trusteille, jotka ovat usein kansainvälisiä. Näin ollen monopolistit ovat vallanneet käsiinsä finanssien, omistusoikeuden ja osittain tuotannon mielessä kokonaiset

teollisuusalat, eivätkä vain erinäisissä maissa, vaan koko maailmassa. Tällä pohjalla on kasvanut harvalukuisten suurpankkien, finanssikuninkaiden, finanssimagnaattien ennen kuulumaton valta, ja nämä ovat asiallisesti muuttaneet vapaimmatkin tasavallat finanssimonarkioiksi. Ennen sotaa tämän tunnustivat avoimesti esimerkiksi sellaiset, eivät suinkaan vallankumoukselliset kirjailijat kuin Lysis Ranskassa.

Tämä kapitalistien pienen ryhmän herruus kehittyi täydelliseksi silloin, kun koko maapallo osoittautui jaetuksi, ei ainoastaan siinä mielessä, että suurkapitalistit olivat valanneet käsiinsä erilaiset raaka-ainelähteet ja tuotantovälineet, vaan myös siinä mielessä, että siirtomaiden ennakkojako oli päättynyt. 40 vuotta sitten laskettiin siirtomaa-väestöä olleen vähän yli neljännesmiljardi, joka oli kuuden kapitalistisen valtakunnan alistamaa. Vuoden 1914 sodan edellä siirtomaissa laskettiin olleen väestöä jo noin 600 miljoonaa, ja jos lisätään sellaiset maat kuin Persia, Turkki ja Kiina, jotka jo silloin olivat puolisiirtomaiden asemassa, niin saamme pyörein luvuin miljardin käsittävän väestön, jota rikkaimmat, sivistyneimmät ja vapaimmat maat sortivat muuttaen nuo maat riippuvaisiksi siirtomaiksi. Ja te tiedätte, että siirtomaiden riippuvaisuus ei ole ainoastaan valtiollista juridista riippuvaisuutta, vaan se on monessa suhteessa finanssi- ja taloudellista riippuvaisuutta, se tietää monia sotia, joita ei ole pidetty sotina, sillä ne ovat olleet usein teurastusta, kun kaikkein uusiaikaisimmilla tuhoamisvälineillä aseistetut eurooppalaiset ja amerikkalaiset sotajoukot ovat surmanneet siirtomaiden aseettomia ja turvattomia asukkaita.

Tästä koko maapallon jaosta, tästä kapitalististen monopolien herruudesta, tästä harvalukuisten suurpankkien — kaksi, kolme, neljä, viisi pankkia valtakuntaa kohden, ei enempää — kaikkivallasta kasvoi välttämättömyyden pakosta vuosien 1914—1918 ensimmäinen imperialistinen sota. Tätä sotaa käytiin koko maailman uudestijakamiseksi. Sotaa käytiin siitä, kumpi harvalukuisten suurvaltain ryhmistä — englantilainen vai saksalainen — saa mahdollisuuden ja oikeuden ryövätä, kuristaa ja riistää koko maailmaa. Ja te tiedätte, että sota ratkaisi tämän kysymyksen englantilaisen ryhmän hyväksi. Ja tämän sodan tuloksena

kaikki kapitalistiset ristiriidat ovat nyt kärjistyneet äärettömästi. Sota sysäsi kerralla noin neljännesmiljardin maapallon väestöstä sellaiseen asemaan, joka on samanlainen kuin siirtomaaväestön asema. Se sysäsi siihen Venäjän, jossa lasketaan olevan noin 130 miljoonaa, Itävalta-Unkarin, Saksan ja Bulgarian, joissa on vähintään 120 miljoonaa. Neljännesmiljardisen väestön maissa, joista osa, kuten Saksa, kuuluu kehittyneimpiin, sivistyneimpiin, kulttuurisimpiin ja teknillisesti nykyaikaisen kehityksen tasalla oleviin maihin. Versailles'in sopimuksen muodossa sota pakotti ne hyväksymään sellaiset ehdot, että kehittyneet kansat joutuivat samaan asemaan kuin ovat riippuvaisuussuhteessa olevat siirtomaat, samanlaiseen kurjuuteen, nälänhätään, hävityksen ja oikeudettomuuden tilaan, sillä sopimus on sitonut ne ja saattanut ne monien sukupolvien ajaksi sellaiseen asemaan, jollaisessa yksikään sivistyskansa ei ole ollut. Teillä on nyt kuva maailmasta: heti sodan jälkeen ainakin $1\frac{1}{4}$ -miljardinen väestö joutui siirtomaasorron alaiseksi, joutui sen petomaisen kapitalismin riistettäväksi, joka pöyhkeili rauhanrakkaudellaan ja jolla viitisenkymmentä vuotta sitten oli tiettyä oikeutta pöyhkeillä sillä, kun maapallo ei ollut vielä jaettu, kun monopoli ei ollut vielä vallalla, kun kapitalismi saattoi kehittyä vielä verraten rauhanomaisesti, ilman valtavia sotilaallisia selkauksia.

Nyt, tuon „rauhan”-kauden jälkeen, sorto on tavattomasti voimistunut, näemme palattavan siirtomaa- ja sotilaalliseen sortoon, joka on vieläkin pahempaa kuin ennen. Versailles'in sopimus saattoi Saksan ja monet voitettut maat tilaan, jonka vallitessa niiden taloudellinen elämä on aineellisesti mahdotonta, täydellisen oikeudettomuuden ja nöyryytyksen tilaan.

Kuinka moni kansakunta on käyttänyt tätä hyväkseen? Vastataksemme tähän kysymykseen meidän tulee muistaa, että Amerikan Yhdysvalloissa, joka yksin hyötyi täydellisesti sodasta ja muuttui kauttaaltaan suuresti velkaantuneesta maasta maaksi, jolle kaikki ovat velkaa,—siellä väestö käsittää korkeintaan 100 miljoonaa. Japanissa, joka hyötyi hyvin paljon jäämällä sivuun Euroopan ja Amerikan välisestä konfliktista ja anastamalla valtavan Aasian mantereen,—siellä on 50-miljoonainen väestö. Englannissa, joka näiden maiden jälkeen hyötyi eniten, on

väestöä 50 miljoonaa. Ja kun tähän lisätään puolueettomat maat, joiden väestö on hyvin vähäinen ja jotka rikastuivat sodan aikana, niin saadaan pyörein luvuin neljännesmiljardi.

Täten saatte pääpiirteittäin sellaisen kuvan maailmasta, jollaiseksi se muodostui imperialistisen sodan jälkeen. 1 $\frac{1}{4}$ -miljardinen väestö sorretuissa siirtomaissa, maissa, joita pienitään elävältään, sellaisissa kuin Persia, Turkki, Kiina; maissa, jotka on voitettu ja syösty siirtomaan asemaan. Korkeintaan neljännesmiljardi maissa, jotka ovat säilyttäneet entisen asemansa, mutta ne kaikki ovat joutuneet taloudellisesti riippuvaisiksi Amerikasta ja sodan aikana ne kaikki olivat sotilaallisesti riippuvaisia, sillä sota valtasi koko maailman, ei antanut ainoankaan valtion jäädä todella puolueettomaksi. Ja lopuksi korkeintaan neljännesmiljardi asukasta maissa, joissa tietenkin vain huippukerros, vain kapitalistit hyötyivät maailmanjaosta. Summaksi saadaan noin 1 $\frac{3}{4}$ miljardia, joka käsittää koko maapallon väestön. Halusin palauttaa mieleenne tämän maailmankuvan, sillä kaikilla kapitalismin, imperialismin perusristiriidoilla, jotka johtavat vallankumoukseen, kaikilla työväenliikkeen perusristiriidoilla, jotka ovat johtaneet mitä ankarimpaan taisteluun II Internationalea vastaan, mistä toveri puheenjohtaja puhui,—kaikella sillä on yhteyttä maapallon väestön jakamiseen.

Nämä luvut luonnehtivat taloudellista maailmankuvaa tietysti vain suurin piirtein, pääpiirteittäin. Ja luonnollista on, toverit, että kun maapallon väestö on tuolla tavalla jaettu, niin sen pohjalla finanssipääoman, kapitalististen monopolien harjoittama riisto on kasvanut moninkertaiseksi.

Paitsi sitä, että siirtomaat, voitettut maat ovat joutuneet riippuvaisiksi, myös jokaisen voittajamaan sisällä on kehittyntä entistä kärkevämpiä ristiriitoja, kaikki kapitalistiset ristiriidat ovat kärjistyneet. Osoitan tämän lyhyesti muutamilla esimerkeillä.

Ottakaamme valtionvelat. Tiedämme, että Euroopan tärkeimpien valtioiden velat kasvoivat vuodesta 1914 vuoteen 1920 vähintään *seitsenkertaisiksi*. Viittaa vielä erääseen taloudelliseen tietolähteeseen, joka saa erittäin suuren merkityksen, nimittäin Keynesiin, englantilaiseen diplomaattiin, „Rauhan taloudelliset seuraukset” kirjan kirjoit-

tajaan, joka hallituksensa toimeksiannosta osallistui Versailles'n rauhanneuvotteluihin, seurasi niitä välittömästi aito porvarilliselta näkökannalta, perehtyi asiaan yksityiskohtaisesti askel askeleelta ja talousmiehenä osallistui neuvotteluihin. Hän tuli johtopäätöksiin, jotka ovat vakuuttavampia, havainnollisempia ja opettavaisempia kuin mikään kommunistivallankumousmiehen johtopäätös, sillä nuo johtopäätökset on tehnyt selvä porvari, mies, joka vihaa armottomasti bolshevismia, minkä hän englantilaisena poroporvarina kuvittelee rujoksi, julmaksi ja petomaiseksi. Keynes tuli johtopäätökseen, että Eurooppa ja koko maailma joutuu Versailles'n rauhan pohjalla perikatoon. Keynes otti virkaeron, heitti kirjansa hallitukselle vasten kasvoja ja sanoi: teette järjettömyyksiä. Esitän teille hänen numeroaineistonsa, joka sisältyy pääasiallisesti seuraavaan:

Millaisiksi muodostuivat tärkeimpien valtakuntien velkasuhteet? Muutan punnat kultaruplaksi laskien yhden punnan 10 kultaruplaksi. Ja tulos on tällainen: Yhdysvalloilla on 19 miljardin aktiivat; passiivat — nolla. Ennen sotaa Yhdysvallat oli Englannin velallinen. Selostuksessaan Saksan kommunistisen puolueen viime edustajakokouksessa, huhtikuun 14 p:nä 1920, tov. Levi sanoi aivan oikein, että on jäänyt kaksi valtakuntaa, jotka esiintyvät maailmassa nykyisin itsenäisesti: Englanti ja Amerikka. Vain Amerikka osoittautui finanssisuhteessa täysin itsenäiseksi. Ennen sotaa se oli velallinen, nyt se on yksinomaan luotonantaja. Kaikki muut maailman valtiot ovat velkaa. Englanti on joutunut sellaiseen asemaan, että sen aktiivat ovat 17 miljardia, passiivat 8 miljardia, se on jo puolittain joutunut velallisen asemaan. Sitä paitsi sen aktiivoihin on joutunut noin 6 miljardia, jotka Venäjä on velkaa. Varastoidut sotatarvikkeet, joita Venäjä hankki sodan aikana, sisältyvät sen velkaan. Krasin, jolla hiljattain oli tilaisuus keskustella Venäjän neuvostohallituksen edustajana Lloyd Georgen kanssa velkasopimuksista, selitti selvästi tiedemiehille ja poliitikoille, Englannin hallituksen johtomiehille, että jos he luulevat saavansa velat takaisin, niin se on kummallinen erehdys. Ja tuon erehdyksen paljasti jo englantilainen diplomaatti Keynes.

Kysymys ei ole tietenkään vain siitä, ei lainkaan siitä, että Venäjän vallankumouksellinen hallitus ei halua

maksaa velkoja. Mikään hallitus ei suostuisi maksamaan, sillä nuo velat ovat koronkiskurin vaatima lisä siihen, mikä on maksettu jo 20 kertaa, ja tuo sama porvari Keynes, joka ei ole lainkaan myötämielinen Venäjän vallankumouksellista liikettä kohtaan, sanoo: „Ymmärrettävää on, että näitä velkoja ei voida ottaa lukuun”.

Ranskan osalta Keynes esittää seuraavanlaisia numeroita: sen aktiivat tekevät kolme ja puoli miljardia, mutta passiivat kymmenen ja puoli miljardia! Ja tämä on maa, josta ranskalaiset itse sanoivat, että se on koko maailman koronkiskuri, sillä sen „säästöt” olivat valtavan suuret, siirtomaiden ryöväys ja finanssirosvous, jotka kasasivat sille jättiläismäisen pääoman, soi sille mahdollisuuden antaa yhä uusia miljardilainoja, erittäinkin Venäjälle. Näistä lainoista saatiin valtavia tuloja. Ja tästä huolimatta ja vaikka Ranska voitti, se joutui velallisen asemaan.

Eräs porvarillinen amerikkalainen tietolähde, johon toveri Braun, kommunisti, viittaa kirjassaan „Kenen on maksettava sotavelat?” (Leipzig, 1920), määrittelee velkojen suhteen kansallisomaisuuteen seuraavaksi: voittajamaissa, Englannissa ja Ranskassa, velat käsittävät yli 50% koko kansallisomaisuudesta. Italian osalta tämä prosentti on 60—70 ja Venäjän 90, mutta meitä nuo velat eivät huolestuta, kuten tiedätte, sillä vähän ennen Keynesin kirjan ilmestymistä seurasimme hänen erinomaista neuvooaan — mitätöimme kaikki velat. (Myrskyisiä suosioosoituksia.)

Keynesillä vain ilmenee tässä poroporvarille luontainen omituisuus: samalla kun hän neuvoo mitätöimään velat, hän sanoo, että Ranska tietysti vain hyötyy siitä, Englanti tietysti menettää melko vähän, sillä Venäjältä ei kuitenkaan saada mitään; huomattavasti menettää Amerikka, mutta Keynes luottaa Amerikan „jalomielisyyteen”! Tässä asiassa olemme toista mieltä kuin Keynes ja muut poroporvarilliset pasifistit. Me luulemme, että velkojen mitätöimistä varten heidän pitää luottaa johonkin muuhun ja toimia johonkin toiseen suuntaan eikä tehdä laskelmia herrojen kapitalistien „jalomielisyyden” varaan.

Noista varsin suppeista numerotiedoista näkyy, että imperialistinen sota saattoi myös voittajamaat mahdottoomaan asemaan. Siihen viittaa myös valtava epäsuhde hintojen kasvun ja työpalkkojen välillä. Korkein talousneu-

vosto, laitos, joka puolustaa koko maailman porvarillista järjestelmää kasvavalta vallankumoukselta, teki kuluvan vuoden maaliskuun 8 p:n päätöksen, jossa lopuksi kehoitetaan noudattamaan järjestystä, olemaan työteliäitä ja säästäväisiä, edellyttäen tietenkin, että työläiset jäävät pääoman orjiksi. Tuo Korkein talousneuvosto, Ententen elin, koko maailman kapitalistien elin, teki seuraavanlaiset yhteenvedot.

Elintarvikkeiden hinnat ovat Amerikan Yhdysvalloissa kohonneet keskimäärin 120%, mutta työpalkat vain 100%. Englannissa elintarvikkeet 170%, palkat 130%. Ranskassa elintarvikkeiden hinnat 300%, palkat 200%, Japanissa elintarvikkeet 130%, palkat 60% (olen vertaillut тов. Braunin mainituksessa kirjassaan esittämiä numeroita ja Korkeimman talousneuvoston numeroita, jotka on julkaistu „Times” lehdessä maaliskuun 10 p:nä 1920).

Selvää on, että työläisten suuttumuksen, vallankumouksellisen mielialan ja vallankumouksellisten aatteiden sekä vaistonvaraisten joukkolakkojen kasvu on tällaisessa tilanteessa kiertämätöntä. Työläisten asema käy nimittäin sietämättömäksi. Työläiset vakuuttuvat kokemuksen pohjalla siitä, että kapitalistit rikastuivat äärettömästi sodasta, mutta säilyttävät kulut ja velat työläisten harteille. Hiljattain sähköitse tiedotettiin, että Amerikka haluaa karkottaa meille Venäjälle vielä 500 kommunistia päästäkseen eroon „vahingollisista agitaattoreista”.

Vaikka Amerikka karkottaisi meille ei 500, vaan kokonaista 500.000 venäläistä, amerikkalaista, japanilaista ja ranskalaista „agitaattoria”, niin asia ei siitä muuttuisi, sillä säilyy hintojen ja palkkojen epäsuhte, jolle kapitalistit eivät mahda mitään. Ja he eivät mahda sille mitään siksi, että heillä suojellaan hyvin tiukasti yksityisomistusta, heillä se on „pyhää”. Sitä ei pidä unohtaa, riistäjien yksityisomistushan on lakkautettu vain Venäjällä. Kapitalistit eivät mahda mitään tuolle hintojen ja palkkojen epäsuhteelle, mutta työläiset eivät voi elää entisellä palkalla. Tätä vitsausta ei voida poistaa millään vanhoilla menetelmillä, millään erillisillä lakoilla, parlamenttitaistelulla eikä äänestyksillä, sillä „yksityisomistus on pyhää”, ja kapitalistit ovat kasanneet sellaisen määrän velkoja, että pieni ihmisryhmä on alistanut koko maailman velkaorjuuteen; mutta työläisten elinolot käyvät yhä sietämättömämmiksi. Ei ole

muuta ulospääsyä kuin riistäjien „yksityisomistuksen” hävittäminen.

Tov. Lapinski osoittaa kirjassaan „Englanti ja maailmanvallankumous”, josta meidän „Ulkoasiain Kansankomissariaatin Tiedonantaja” julkaisi helmikuussa 1920 arvokkaita otteita, että hiilen vientihinnat olivat Englannissa kaksi kertaa suuremmat kuin viralliset teollisuuspiirit olivat olettaneet.

Lancashiressa asia meni niin pitkälle, että osakkeiden arvon kasvu määriteltiin 400%:ksi. Pankkien tulot ovat vähintään 40—50%, jota paitsi on vielä pantava merkille, että pankkien tuloja määriteltäessä kaikki pankkimiehet osaavat viedä leijonanosan tuloista kirjoihin salaa, sillä tavalla, että sitä ei nimitetä tuloksi, vaan salataan lahjapalkkioiden, osapalkkioiden j.n.e. varjolla. Siis kiistattomat taloudelliset tosiasiat osoittavat tässäkin, että pienen ihmisryhmän rikkaus on kasvanut äärettömästi, että ennen kuulumaton ylellisyys ylittää kaikki rajat, mutta työväenluokan puutteenalaisuus samaan aikaan yhä vain voimistuu. Erikseen täytyy muuten huomauttaa vielä eräästä seikasta, jota tov. Levi tähdensi erittäin havainnollisesti mainitussa selostuksessaan, nimittäin rahanarvon muuttumisesta. Rahanarvo on laskenut kaikkialla velkojen, paperirahan liikkeellelaskun y.m. vuoksi. Samassa porvarillisessa tietolähteessä, jonka jo mainitsin, nimittäin Korkeimman talousneuvoston lausunnossa maaliskuun 8 pltä 1920, esitetään laskelma, jonka mukaan Englannissa rahanarvon lasku dollareihin verrattuna tekee noin kolmanneksen; Ranskassa ja Italiassa kaksi kolmannesta ja Saksassa jopa 96%.

Tämä tosiasia osoittaa, että maailman kapitalistisen talouden „mekanismi” hajoaa täydellisesti. Niitä kauppasuhteita, joiden pohjalla kapitalismin vallitessa tapahtuu raaka-aineiden hankinta ja tuotteiden realisointi, ei voida enää pitää yllä; niitä ei voida enää pitää yllä nimittäin sillä pohjalla, että useat maat ovat yhden maan alaisia — koska rahanarvo on muuttunut. Ainoallakaan rikkaalla maalla ei ole mahdollisuutta jatkaa olemassaoloaan, ei ole mahdollisuutta käydä kauppaa, sillä se ei voi myydä tuotteitaan eikä saada raaka-aineita.

Ja näin muodoin käy niin, että sama Amerikka, rikkain maa, joka on alistanut kaikki muut maat, ei voi myydä eikä

ostaa. Ja saman Keynesin, joka on ollut mukana Versailles'in neuvottelujen kaikissa vaiheissa, on pakko tunnustaa, että se on mahdotonta, vaikka hän onkin päättänyt puolustaa järkähtämättömästi kapitalismia ja vaikka hän vihaakin syvästi bolshevismia. Muuten luulen, ettei ainoakaan kommunistinen tai yleensä vallankumouksellinen julkilausuma voi tehokkuutensa puolesta vetää vertoja niille Keynesin kirjan sivuille, joilla hän kuvaa Wilsonia ja „wilsonismia” käytännössä. Wilson oli niiden poroporvarien ja Keynesin tapaisten pasifistien sekä II Internationalen (ja jopa „puolen kolmatta” Internationalen) monien urhojen epäjumala, jotka rukoilivat „14 pykälän” nimeen ja kirjoittivat jopa „tieteellisiä” kirjojakin Wilsonin politiikan „juurista” odottaen, että Wilson pelastaa „sosiaalisen rauhan”, saa aikaan sovinnon riistäjain ja riistettyjen kesken, suorittaa sosiaalisia uudistuksia. Keynes paljasti havainnollisesti, kuinka Wilson osoittautui hölmöksi ja kaikki nuo harhakuvitelmat haihtuivat heti, kun jouduttiin kosketuksiin pääoman afääri- ja kauppapolitiikan kanssa, jota edustavat herrat Clemenceau ja Lloyd George. Työväenjoukot näkevät nyt yhä selvemmin oman elämäkokemuksensa nojalla ja oppineet pedantit voisivat nähdä Keynesin kirjastakin, että Wilsonin politiikka oli „juuriltaan” vain papillista tyhmyyttä, pikkuporvarillista fraseologiaa ja luokkataistelun täydellistä ymmärtämättömyyttä.

Tästä kaikesta johtuu aivan kiertämättömästi ja luonnollisesti kaksi seurausta, kaksi tärkeintä seurausta. Toisaalta joukkojen puutteenalaisuus ja kurjuus on kasvanut ennen kuulumattomasti, ja ennen kaikkea se koskee 1¼ miljardia ihmistä, t.s. 70% maapallon väestöstä. Nämä ovat siirtomaita ja riippuvaisuussuhteessa olevia maita, joiden väestö on juridisesti oikeudetonta, maita, joiden hallintaan on „annettu mandaatti” finanssistirosvoille. Niin, voitettujen maiden orjuus on sitä paitsi varmistettu Versailles'in sopimuksella ja niillä salaisilla sopimuksilla, joita on olemassa Venäjän suhteen ja jotka tosin pätevyytensä kannalta ovat toisinaan yhtä reaalisia kuin paperipalat, joihin on kirjoitettu, että olemme velkaa niin ja niin monta miljardia. Maailmanhistoriassa tämä on ensimmäinen tapaus, jolloin ryöstö, orjuus, riippuvaisuus, kurjuus ja nälkä vahvistetaan juridisesti 1¼ miljardin ihmisen suhteen.

Mutta toisaalta jokaisessa luotonantajaksi muuttuneessa maassa työläiset ovat joutuneet sietämättömään asemaan. Sota kärjisti tavattomasti kaikkia kapitalistisia ristiriitoja, ja siitä johtuu se mitä syvällisin vallankumouksellinen kuo-hunta, joka voimistuu, kun taas sodan aikana ihmiset oli alistettu sotilaskuriin, syösty kuoleman kitaan tai saatettu pikaisen sotilaallisen rangaistuksen uhan alaiseksi. Sodan aikana ei ollut mahdollisuutta kiinnittää huomiota talou-delliseen todellisuuteen. Kirjailijat, runoilijat, papit ja koko lehdistö palvelivat vain yhtä asiaa — ylistivät sotaa. Nyt, kun sota on päättynyt, on alettu tehdä paljastuksia. On pal-jastettu Saksan imperialismi ja sen Brest-Litovskin rauha. On paljastettu Versailles'in rauha, jonka piti olla imperia-lismin voitto, mutta osoittautuikin sen tappioksi. Keynesin tapaus muuten osoittaa, kuinka kymmenien ja satojen tuhansien ihmisten — pikkuporvarien, intelligenttien ja yleensä vähänkään kehittyneiden ja valistuneiden ihmisten on täytynyt Euroopassa ja Amerikassa lähteä samalle tielle, jolle lähti Keynes, joka otti virkaeron ja heitti halli-tukselleen vasten kasvoja tätä hallitusta paljastavan kir-jansa. Keynes osoitti, mitä on tapahtunut ja tapahtuu tuhansien ja satojen tuhansien ihmisten tietoisuudessa, kun he käsittävät, että kaikki nuo puheet „vapaussodasta” y.m. olivat pelkkää petosta, että tuloksena oli vain harvojen rikastuminen, mutta muiden köyhtyminen ja velkaorjuuteen joutuminen. Porvari Keyneshän sanoo, että elämänsä pelas-tamiseksi, Englannin talouden pelastamiseksi englantilais-ten on pyrittävä saamaan aikaan jälleen vapaat kauppasuhteet Saksan ja Venäjän välillä! Miten se voidaan saada aikaan? Siten, että mitätöidään kaikki velat, kuten Keynes ehdottaa! Näin ei ajattele vain taloustieteilijä Keynes. Tähän ajatukseen ovat päätymässä ja päätyvät myös mil-joonat ihmiset. Ja miljoonat ihmiset kuulevat porvarillisten taloustieteilijäin sanovan, ettei ole muuta ulospääsyä kuin velkojen mitätöiminen, joten „kirosis bolshevikeille” (jotka ovat itse mitätöineet velat) ja vedotkaamme Amerikan „jalomielisyyteen”!! — tällaisille bolshevismin puolesta agi-toiville taloustieteilijöille pitäisi mielestäni lähettää Kommu-nistisen Internationalen kongressin nimessä kiitosadressi.

Kun toisaalta joukkojen taloudellinen asema on osoittau-tunut sietämättömäksi ja toisaalta pienen vähemmistön muodostavien kaikkivoipien voittajamaiden keskuudessa on

alkanut ja voimistuu Keynesin kuvailema sekasorto, niin se tietää nimenomaan maailmanvallankumouksen kummankin edellytyksen kasvua.

Nyt meillä on hiukan täydellisempi kuva maailmasta. Tiedämme, mitä merkitsee riippuvaisuus muutamista upporikkaista niille 1¼ miljardille ihmiselle, jotka on saatettu kerrassaan sietämättömään asemaan. Toisaalta, kun kansoille esitettiin Kansainliiton sopimus, jossa Kansainliitto julistaa, että se on lakkauttanut sodat ja ettei se tästä lähtien salli kenenkään rikkoo rauhaa, kun tämä sopimus, joka oli maailman kaikkien työtätekevien joukkojen viimeinen toivo, saatettiin voimaan, niin se oli mitä suurin voitto meille. Kun se ei ollut vielä voimassa, sanottiin: sellaiselle maalle kuin Saksalle ei voida olla asettamatta erikoisia ehtoja; kun saadaan sopimus, niin näette, kuinka hyvin käy. Ja kun sopimus julkaistiin, bolshevismiin kiihkeät viholliset eivät voineetkaan hyväksyä sitä! Kun sopimusta alettiin toteuttaa, niin osoittautui, että uusien suhteiden järjestely uskottiin rikkaimpien maiden pikku ryhmälle, tuolle „lihavalle nelikolle” — Clemenceau’lle, Lloyd Georgelle, Orlan-dolle ja Wilsonille! Kun sopimuskoneisto pantiin käyntiin, niin se johti täydelliseen luhistumiseen!

Sen näimme Venäjää vastaan käydyissä sodissa. Heikko, hävitetty, ahdistettu Venäjä, mitä takapajuisin maa taisteli kaikkia kansakuntia vastaan, niiden rikkaiden ja kaikkein mahtavimpien valtakuntien liittoa vastaan, jotka pitävät herruutta koko maailmassa, ja sai voiton. Emme voineet asettaa vihollista vastaan vähänkään tasaväkistä voimaa, mutta suoriuduimme voittajina. Minkä vuoksi? Sen vuoksi, että noiden valtioiden kesken ei ollut vähäisintäkään yhtenäisyyttä, sen vuoksi, että toinen suurvalta toimi toista vastaan. Ranska tahtoi, että Venäjä olisi maksanut sille velkansa ja ollut suuri voima Saksaa vastaan; Englanti tahtoi jakaa Venäjän, Englanti yritti anastaa Bakun öljykentät ja solmia sopimuksen Venäjän reunavaltioiden kanssa. Ja Englannin virallisten asiakirjojen joukossa on sellainen kirja, jossa luetellaan erittäin tunniontarkasti kaikki ne valtiot (niitä oli 14), jotka lupasivat puolisen vuotta sitten, joulukuussa 1919, valloittaa Moskovan ja Pietarin. Englanti rakensi politiikkansa näiden valtioiden varaan, antoi niille miljoonalainan toisensa perästä. Mutta

nyt nuo laskelmat ovat romahtaneet ja kaikki lainat menneet hukkaan.

Sellainen on tilanne, jonka Kansainliitto on luonut. Tuon sopimuksen jokainen voimassaolopäivä on parhainta agitaatiota bolshevismiin puolesta. Näin on siksi, että kapitalistisen „järjestyksen” mahtavimmat kannattajat osoittavat, että jokaisessa kysymyksessä he yrittävät kampanoida toisensa. Japani, Englanti, Amerikka ja Ranska käyvät keskenään raivokasta tappelua Turkin, Persian, Mesopotamian ja Kiinan jakamisesta. Yhtenään näiden maiden porvarillinen lehdistö hyökkäilee tavattoman raivokkaasti ja kiukkuisesti omia „kollegojaan” vastaan sen johdosta, että ne anastavat saaliin aivan nenän edestä. Näemme, että ylhäällä näiden mitättömän vähälukuisten upporikkaiden maiden keskuudessa on tapahtunut täydellinen hajoaminen. 1¹/₄ miljardia ihmistä ei voi elää sellaisessa orjuudessa, johon „kehittynyt” ja sivistynyt kapitalismi haluaa heidät painaa, ja heidän ovat 70% maapallon väestöstä. Ja mitättömän pieni rikkaimpien valtakuntien ryhmä, Englanti, Amerikka ja Japani (Japanilla oli mahdollisuus ryöstää Idän, Aasian maita, mutta se ei voi olla mikään itsenäinen finanssitaloudellinen eikä sotilaallinen voima ilman toisen maan tukea), nämä 2—3 maata eivät pysty järjestämään taloudellisia suhteita ja ottavat politiikkansa suunnaksi Kansainliittoon kuuluvien kanssajäsentensä ja kumppaniensa politiikan murtamisen. Siitä on tuloksena yleismaailmallinen kriisi. Ja nämä kriisin taloudelliset juuret ovat se perussy, miksi Kommunistinen Internationale saa loistavia voittoja.

Toverit! Olemme päässeet nyt kysymykseen, joka koskee vallankumouksellista kriisiä, joka on vallankumouksellisen toimintamme perusta. Ja tässä täytyy ennen muuta panna merkille kaksi yleistä virhettä. Toisaalta porvarilliset taloustieteilijät kuvailevat tämän kriisin yksinkertaiseksi „rauhattomuudeksi”, kuten englantilaiset hienosti sanovat. Toisaalta taas vallankumoukselliset pyrkivät välistä todistelemaan, että kriisi on ehdottoman toivoton.

Se on virhe. Ei ole olemassa ehdottoman toivottomia tilanteita. Porvaristo menettelee kuin julkeaksi käynyt ja riehaantunut peto, tekee tyhmyyden toisensa jälkeen kärjistäen tilannetta ja jouduttaen omaa tuhoaan. Kaikki se on totta. Muttei voida „todistaa”, ettei sillä ole kerrassaan

mitään mahdollisuuksia rauhoittaa tiettyä riistettyjen vähemmistöä tietyillä pikkumyönnytyksillä ja tukahduttaa sorrettujen ja riistettyjen tietyn osan tiettyä liikettä tai kapinaa. Jos yritettäisiin etukäteen „todistaa” tilanne „ehdottoman” toivottomaksi, niin se olisi tyhjänpäiväistä saivartelua tai käsitteillä ja sanoilla leikkimistä. Todellisenä „todistuksena” tässä ja tämääntapaisissa kysymyksissä voi olla vain käytäntö. Koko maailman porvarillinen järjestelmä on mitä voimakkaimman vallankumouksellisen kriisin vallassa. Nyt pitää „todistaa” vallankumouksellisten puolueiden käytännöllä, että niillä on riittävästi tietoisuutta, järjestyneisyyttä, yhteyksiä riistettyjen joukkoihin, päättäväisyyttä ja taitoa kyetäkseen käyttämään tätä kriisiä menestyksellisen, voitokkaan vallankumouksen hyväksi.

Me olemme kokoontuneetkin nykyiseen Kommunistisen Internationalen kongressiin pääasiallisesti valmistelemaan tätä „todistusta”.

Esimerkkinä siitä, missä määrin opportunisti on vielä vallalla puolueissa, jotka haluavat yhtyä III Internationalen, kuinka etäällä eräiden puolueiden toiminta on vielä vallankumouksellisen luokan valmisteleemisestä käyttämään hyväksi vallankumouksellista kriisiä, esitän Englannin „Riippumattoman työväenpuolueen” johtajan Ramsay MacDonaldin. Kirjassaan „Parlamentti ja vallankumous”, jossa käsitellään juuri niitä peruskysymyksiä, jotka askarruttavat nykyisin myös meitä, MacDonald kuvailee asiaintilaa suunnilleen porvarillisten pasifistien hengessä. Hän myöntää, että vallankumouksellinen kriisi on olemassa, että vallankumouksellinen mieliala voimistuu, että työväenjoukot ovat myötämielisiä Neuvostovallalle ja proletariaatin diktatuurille (huomatkaa: puhe on Englannista), että proletariaatin diktatuuri on parempi kuin nykyinen Englannin porvariston diktatuuri.

Mutta MacDonald pysyy läpeensä porvarillisena pasifistina ja sovittelijana, pikkuporvarina, joka haaveilee luokkien yläpuolella olevasta hallituksesta. MacDonald tunnistaa luokkataistelun vain „kuvaavana tosiasiana”, samaan tapaan kuin kaikki porvarilliset valehtelijat, sofistit ja pedantit. MacDonald ei puhu mitään siitä, että Kerenski ynnä menshevikit ja eserrät koettivat muodostaa Venäjällä „demokraattisen” ja muka luokkien yläpuolella olevan hallituksen ja että samaa kokeiltiin Unkarissa, Saksassa

y.m. MacDonald rauhoittelee puoluettaan ja niitä työläisiä, jotka valitettavasti pitävät tuota porvaria sosialistina ja tuota poroporvaria johtajana, sanoilla: „Tiedämme, että tämä (s.o. vallankumouksellinen kriisi, vallankumouksellinen kuohunta) menee ohi, järjestyy”. Sota muka aiheutti kiertämättömästi kriisin, mutta sodan jälkeen, joskaan ei heti, „kaikki järjestyy”!

Ja näin kirjoittaa mies, joka johtaa puoluetta, joka haluaa yhtyä III Internationaleen. Meillä on tässä avomieli-syytensä puolesta harvinainen ja siksi tavallista arvokkaampi paljastus, joka tuo ilmi sen, mitä havaitaan yhtä usein Ranskan sosialistisen puolueen ja Saksan riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen ylimmissä piireissä, nimittäin sen, ettei osata eikä sitä paitsi halutakaan käyttää hyväksi vallankumouksellista kriisiä vallankumouksellisessa mielessä, eli toisin sanoen sen, että ei osata eikä haluta valmistella puoluetta ja luokkaa todella vallankumouksellisesti proletariaatin diktatuuriin.

Tämä on hyvin monien nykyisin II Internationalesta erkanevien puolueiden perusvika. Ja juuri tämän vuoksi kiinnitän tälle kongressille esittämässäni teeseissä eniten huomiota proletariaatin diktatuuriin *valmistautumiseen* liittyvien tehtävien mahdollisimman konkreettiseen ja täsmälliseen määrittelemiseen.

Vielä eräs esimerkki. Hiljattain julkaistiin uusi bolshevisminvastainen kirja. Sentapaisia kirjoja ilmestyy nykyisin Euroopassa ja Amerikassa tavattoman paljon, ja mitä enemmän ilmestyy bolshevisminvastaisia kirjoja, sitä voimakkaammin ja nopeammin kasvaa joukkojen keskuudessa myötämielisyys bolshevismia kohtaan. Tarkoitin Otto Bauerin kirjaa: „Bolshevismiko vai sosialidemokratia?”. Tuossa kirjassa saksalaisille on osoitettu havainnollisesti, mitä on menshevismi, jonka häpeällisen osuuden Venäjän vallankumouksessa kaikkien maiden työläiset ovat käsittäneet riittävän hyvin. Otto Bauer on kirjoittanut läpeensä menshevistisen pamfletin, vaikka hän onkin salannut menshevismia kohtaan tuntemansa myötämielisyyden. Mutta Euroopassa ja Amerikassa täytyy nyt levittää tarkempaa tietoa siitä, mitä on menshevismi, sillä se on kaikkien bolshevismia kohtaan vihamielisten muka sosialististen, sosialidemokraattisten y.m. suuntien sukulaiskäsite. Meidän, venäläisten, olisi tietysti ikävää kirjoittaa Eurooppaa var-

ten siitä, mitä on menshevismi. Tämän on itse asiassa osoittanut kirjassaan Otto Bauer, ja lausumme jo etukäteen kiitoksemme niille porvarillisille ja opportunistisille kustantajille, jotka julkaisevat sen ja kääntävät eri kielille. Bauerin kirja on oleva hyödyllinen, joskin omalaatuinen lisä kommunismin oppikirjoihin. Ottakaa Otto Bauerin mikä pykälä, mikä lausunto tahansa ja osoittakaa, mikä siinä on menshevismiä, missä siinä on niiden katsomusten juuret, jotka johtavat sosialismin kavaltajien, Kerenskin, Scheidemannin y.m. ystävien käytäntöön — sellainen on tehtävä, jota voitaisiin hyvällä menestyksellä suositella esitettäväksi „tutkinnoilla” sen seikan selville saamiseksi, onko kommunismi omaksuttu. Jos ette voi ratkaista tätä tehtävää, niin ette ole vielä kommunisti ja teidän on parempi olla liittymättä kommunistiseen puolueeseen. (Suosionosoituksia.)

Otto Bauer ilmaisi erinomaisesti yleismaailmallisen opportunistismin katsomusten koko olemuksen yhdellä lauseella, josta hyvästä — jos voisimme vapaasti määrätä Wienissä — meidän tulisi pystyttää hänelle muistopatsas jo hänen eläessään. Väkivallan käyttö nykyisten demokratioiden luokkataistelussa — julistaa O. Bauer — olisi „väkivaltaa sosiaalisia voimatekijöitä kohtaan”.

Ehkä tuo kuulostaa teistä kummalliselta ja käsittämättömältä? Siinä on esimerkki, miten pitkälle on menty marxilaisuuden mataloittamisessa, millaiseen typeryyteen ja riistäjien puolusteluun *voidaan* alentaa kaikkein vallankumouksellisin teoria. Tarvitaan poroporvarillisuuden saksalainen muunnos, ja silloin saatte „teorian”, että „sosiaalisia voimatekijöitä” ovat lukumäärä, järjestyneisyys, paikka tuotanto- ja jakoprosessissa, aktiivisuus, sivistys. Jos maatyöläinen maaseudulla ja työmies kaupungissa harjoittaa vallankumouksellista väkivaltaa tilanherraa ja kapitalistia kohtaan, niin se ei lainkaan ole proletariaatin diktatuuria, se ei lainkaan ole väkivaltaa kansan riistäjiä ja sortajia kohtaan. Ei lainkaan. Se on „väkivaltaa sosiaalisia voimatekijöitä kohtaan”.

Esimerkistäni tuli ehkä vähän humoristinen. Mutta nykyaikainen opportunisti on luonteeltaan sellaista, että sen taistelu bolshevismia vastaan muuttuu huumoriksi. Työväenluokan, tämän luokan kaiken ajattelevan aineksen vetäminen kansainvälisen menshevismiin (MacDonaldien,

O. Bauerien ja kumpp.) ja bolshevismiin taisteluun on Euroopalle ja Amerikalle mitä hyödyllisintä ja erittäin tarpeellista.

Tässä meidän on kysyttävä, mistä johtuu sellaisten suuntien lujuus Euroopassa ja miksi tuo opportunisti on Länsi-Euroopassa voimakkaampaa kuin meillä? Siksi, että kehittyneimmät maat ovat luoneet ja luovat kulttuuriaan sen turvin, että niillä on mahdollisuus elää miljardin sorretun ihmisen kustannuksella. Siksi, että noiden maiden kapitalistit saavat paljon enemmän tuloja kuin he voisivat saada voittona omien maittensa työläisten ryöväämisestä.

Ennen sotaa laskettiin, että kolme rikkainta maata, Englanti, Ranska ja Saksa, saivat yksistään pääomien ulkomaille viennistä, muita tuloja lukuunottamatta, 8—10 miljardin frangin vuotuisen tulon.

Ymmärrettävää on, että tuosta sievoisesta summasta voidaan viskata vaikkapa puolisen miljardia almuina työväenjohtajille, työläisaristokratialle ja erilaisiin lahjomistarkoituksiin. Ja tässä on kysymyksessä nimenomaan lahjominen. Se suoritetaan tuhansin eri tavoin: kohottamalla kulttuuritasoa suurimmissa keskuksissa, perustamalla valistuslaitoksia, järjestämällä tuhansia hyvätuloisia virkoja osuuskuntien johtajille, trade unionien johtajille, parlamenttijohtajille. Ja tätä tehdään kaikkialla, missä valitsevat nykyaikaiset sivilisoidut kapitalistiset suhteet. Ja nuo ylivoittomiljardit ovat se taloudellinen perusta, minkä varassa työväenliikkeessä esiintyvä opportunisti elää. Amerikassa, Englannissa ja Ranskassa opportunistijohtajain, työväenluokan kermakerroksen ja työläisaristokratian vastaanhangottelu on voimakkainta; ne tekevät voimakkaampaa vastarintaa kommunistiselle liikkeelle. Siksi meidän täytyy olla valmiita siihen, että Euroopan ja Amerikan työväenpuolueiden parantuminen tuosta taudista käy vaikeammin kuin meillä. Tiedämme, että sitten III Internationalen perustamisaikojen tämän taudin parantamisessa on päästy valtaviin saavutuksiin, mutta voitolliseen loppuun emme ole vielä päässeet: maailman kaikkien työväenpuolueiden, proletariaatin vallankumouksellisten puolueiden puhdistaminen porvarillisen vaikutuksen seurauksista ja niiden omassa keskuudessa olevista opportunisteista ei ole vielä likimainkaan päättynyt.

En ryhdy puhumaan siitä, kuinka meidän on se konkreettisesti tehtävä. Siitä puhutaan teeseissäni, jotka on julkaistu. Haluan tähdentää tässä tuon ilmiön syviä taloudellisia juuria. Tuo tauti on pitkistynyt, sen parantaminen on venynyt pitemmälle kuin optimistit saattoivat luulla. Opportunismi on päävihollisemme. Työväenliikkeen ylimmissä piireissä ilmenevä opportunismi ei ole proletaarista, vaan porvarillista sosialismia. Käytännöllisesti on todistettu, että sellaiset työväenliikkeen toimihenkilöt, jotka kuuluvat opportunistiseen suuntaan, ovat parempia porvariston puolustajia kuin porvarit itse. Porvaristo ei voisi pysyä vallassa, elleivät opportunistit johtaisi työläisiä. Sen todistaa paitsi Kerenskin valtakomennon historia Venäjällä myös Saksan demokraattinen tasavalta ja sen johdossa oleva sosialidemokraattinen hallitus, sen todistaa Albert Thomas'n suhtautuminen omaan porvarilliseen hallitukseensa. Sen todistaa analoginen kokemus Englannissa ja Yhdysvalloissa. Siellä on päävihollisemme ja meidän on voitettava tämä vihollinen. Tästä kongressista lähtiessämme meillä täytyy olla se luja päätös, että viemme kaikissa puolueissa tämän taistelun loppuun. Se on päätehtävä.

Tähän tehtävään verrattuna tulee kommunismin „vasemmosto“-virtauksen virheiden oikaiseminen olemaan helppo tehtävä. Monissa maissa havaitsemme antiparlamentarismia, jota eivät niinkään paljon tuo mukanaan pikkuporvaristosta lähtöisin olevat tulokkaat kuin sitä kannattavat proletariaatin eräät etujoukot siitä syystä, että ne tuntevat vihaa vanhaa parlamentarismia kohtaan, laillista, oikeutettua, tarpeellista vihaa parlamenttimiesten menettelyä kohtaan Englannissa, Ranskassa, Italiassa, kaikissa maissa. Kommunistisen Internationalen täytyy antaa johtavia ohjeita, tutustuttaa tovereita lähemmin, välittömämmin Venäjän kokemukseen, todellisen proletaarisen poliittisen puolueen merkitykseen. Toimintamme on oleva tämän tehtävän ratkaisemista. Ja taistelu proletaarisen liikkeen näitä virheitä, näitä puutteita vastaan on tuhat kertaa helpompaa kuin taistelu sitä porvaristoa vastaan, joka reformistien muodossa kuuluu II Internationalen vanhoihin puolueisiin ja ohjaa niiden koko toimintaa porvarillisessa eikä proletaarisessa hengessä.

Toverit, lopuksi puhun vielä asian erästä puolesta. Toveri puheenjohtaja puhui siitä, että kongressia voidaan

ansaitusti nimittää maailmankongressiksi. Mielestäni hän on oikeassa eritoten siksi, että täällä on melko paljon siirtomaiden, takapajuisten maiden vallankumouksellisen liikkeen edustajia. Tämä on vasta aivan alkua, mutta tärkeää on jo se, että ensi askel on otettu. Kapitalististen, kehittyneiden maiden vallankumoukselliset proletaarit ovat tässä kongressissa liittyneet yhteen niiden maiden vallankumouksellisten joukkojen kanssa, joissa proletariaattia ei ole lainkaan tai miltei lainkaan, siirtomaiden, Idän maiden sorrettujen joukkojen kanssa. Ja meistä riippuu tämän yhteenliittymän lujittaminen — olen varma, että teemme sen. Maailman imperialismi sortuu varmasti, kun kunkin maan riistetyt ja sorretut työläiset voittaen pikkuporvarillisten aineiden vastustuksen ja työläisaristokratian mitättömän pienen kermakerroksen vaikutuksen, yhtyvät yhteiseen vallankumoukselliseen rynnistykseen koko muun ihmiskunnan satojen miljoonien kanssa, joita tähän asti on estetty osallistumasta historian luomiseen ja pidetty vain sen kohteena.

Imperialistinen sota auttoi vallankumousta, porvaristo tempasi siirtomaista, takapajuisista maista, syrjäkulmilta sotamiehiä osallistumaan tuohon imperialistiseen sotaan. Englannin porvaristo uskotteli intialaisille sotamiehille, että intialaisten talonpoikain velvollisuus on puolustaa Iso-Britanniaa Saksaa vastaan, Ranskan porvaristo uskotteli Ranskan siirtomaiden sotamiehille, että mustaihoisten velvollisuus on puolustaa Ranskaa. Tuo porvaristo opetti käyttämään aseita. Se on erittäin hyödyllinen taito, ja voisimme lausua siitä porvaristolle parhaat kiitokset, — kiittää Venäjän kaikkien työläisten ja talonpoikain nimessä ja erittäinkin Venäjän Punaisen Armeijan nimessä. Imperialistinen sota veti riippuvaisuussuhteessa olevien maiden kansat maailman historiaan. Ja tärkeimpiä tehtäviämme on nyt harkita, millä tavalla voidaan laskea peruskivi neuvostoliikkeen järjestämiseksi *ei*-kapitalistisissa maissa. Neuvostot ovat niissä mahdollisia; ne eivät tule olemaan työläisten Neuvostoja, vaan talonpoikain Neuvostoja tai työtätekevien Neuvostoja.

On tehtävä paljon työtä, tehdään kiertämättömästi virheitä, tällä tiellä kohdataan paljon vaikeuksia. II kongressin perustehtävänä on laatia tai hahmotella käytännölliset

periaatteet, että satojen miljoonien ihmisten keskuudessa tehty työ, joka tähän saakka on ollut järjestymätöntä, olisi järjestettyä, yksimielistä, johdonmukaista.

Kommunistisen Internationalen I kongressista on kulunut alun toista vuotta, ja me esiinnyimme nyt voittajina II Internationalen suhteen; neuvostoaatteet ovat levinneet nyt muuannekin kuin sivistysmaiden työläisten keskuuteen, ne ovat muuallakin ymmärrettyjä ja tunnettuja; työläiset nauvavat kaikissa maissa neropateille, joiden joukossa on paljon sellaisia, jotka nimittävät itseään sosialisteiksi ja järkeilevät tieteelliseen tai miltei tieteelliseen tapaan neuvosto-„systemistä”, kuten saksalaisilla systemaatioilla on tapana sanoa, tai neuvosto-„aatteesta”, kuten englantilaiset „kilta”-socialistit³⁹ sanovat; nuo järkeilyt neuvosto-„systemistä” ja -„aatteesta” sokaisevat usein työläisten silmiä ja sumentavat heidän mieliä. Mutta työläiset lakaisevat sivuun tuon pedanttisen roskan ja tarttuvat siihen aseeseen, jonka Neuvostot ovat antaneet. Myös Idän maissa on alettu käsittää Neuvostojen merkitys ja tehtävät.

Neuvostoliike on pantu alulle kautta koko Idän, koko Aasiassa, kaikkien siirtomaakansojen keskuudessa.

Se ajatus, että riistetyn täytyy nousta kapinaan riistäjää vastaan ja luoda omat Neuvostonsa, ei ole perin monimutkainen. Meidän kokemuksemme jälkeen, Venäjän Neuvostotasavallan kaksi ja puoli vuotta jatkuneen olemassaolon jälkeen, III Internationalen I kongressin jälkeen satamiljoonaiset riistäjien sortamat joukot koko maailmassa jaksavat omaksua tuon ajatuksen, ja joskin meidän on Venäjällä nykyisin pakko tehdä usein kompromisseja, voittoa aikaa, koska olemme heikompia kuin maailman imperialistit, niin tiedämme, että 1/4 miljardia käsittävä väestö on se joukko, jonka etuja me puolustamme. Meitä häiritsevät vielä ne esteet, ne ennakkoluulot, se tietämättömyys, jotka päivä päivältä häipyvät menneisyyteen, mutta mitä pitemmälle mennään, sitä enemmän me edustamme ja puolustamme tosi teoissa tätä maailmanväestön 70%, tätä työtätekevien ja riistettyjen joukkoa. Voimme ylpeydellä sanoa: ensimmäisessä kongressissa olimme oikeastaan vain propagandisteja, me vain annoimme maailman proletariaatille perusaatteet, me vain esitimme taisteluluktsun, me vain kysyimme: missä ovat ihmiset, jotka voivat lähteä tälle tielle? Nyt meillä on kaikkialla eturivin proletariaattia.

Kaikkialla on proletaarinen armeija, joskin se toisinaan on huonosti järjestetty ja uudestijärjestämistä kaipaava, ja jos toverimme kautta maailman auttavat meitä nyt järjestämään yhteisen armeijan, niin mitkään puutteet eivät voi estää meitä täyttämästä tehtäväämme. Tänä tehtävänä on proletaarinen maailmanvallankumous, maailman Neuvostotasavallan luominen. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

2

PUHE KOMMUNISTISEN PUOLUEEN MERKITYKSESTÄ
HEINÄKUUN 23 pnä

Toverit, haluaisin tehdä eräitä huomautuksia, jotka koskevat tovereiden Tannerin ja McLainen puheita. Tanner sanoo olevansa proletariaatin diktatuurin kannalla, mutta hänen käsityksensä proletariaatin diktatuurista ei ole aivan sama kuin meidän käsityksemme siitä. Hän sanoo, että me ymmärrämme proletariaatin diktatuurilla itse asiassa proletariaatin järjestyneen ja luokkatietoisien vähemmistön diktatuuria.

Ja todellakin kapitalismin aikakaudella, jolloin työväenjoukot ovat herkeämättömän riiston alaisia eivätkä voi kehittää inhimillisiä kykyjään, työväen poliittisille puolueille on luonteenomaisinta nimenomaan se, että ne voivat käsittää vain luokkansa vähemmistön. Poliittinen puolue voi yhdistää vain vähemmistön luokasta aivan samoin kuin täysin luokkatietoiset työläiset muodostavat jokaisessa kapitalistisessa yhteiskunnassa vain vähemmistön kaikista työläisistä. Siksi meidän on tunnustettava, että vain tämä tietoinen vähemmistö voi johtaa laajoja työväenjoukkoja ja viedä ne mukaansa. Ja jos tov. Tanner sanoo olevansa puolueen vihollinen, mutta samalla on sillä kannalla, että työläisten parhaiten järjestyneen ja vallankumouksellisimman vähemmistön täytyy näyttää tietä koko proletariaatille, niin sanon, ettei välillämme tosiasiallisesti ole erimielisyyttä. Mitä on järjestynyt vähemmistö? Jos tämä vähemmistö on todella tietoista, jos se kykenee viemään mukanaan joukot, jos se pystyy antamaan vastauksen jokaiseen päivän kysymykseen, niin silloin se on asiallisesti puolue. Ja jos Tannerin kaltaiset toverit, joita pidämme arvossa erikoisesti joukkoliikkeen edustajina — mitä ei voida varauksettomasti

sanoa Britannian sosialistisen puolueen edustajista —, jos nämä toverit ovat sillä kannalla, että täytyy olla vähemmistö, joka taistelee päättäväisesti proletariaatin diktatuurin puolesta ja kasvattaa työväenjoukkoja tässä hengessä, niin asiallisesti tällainen vähemmistö ei ole mikään muu kuin puolue. Tov. Tanner sanoo, että tämän vähemmistön pitää järjestää ja saada mukaansa koko työväki. Jos tov. Tanner ja muut shop stewards-ryhmää ja Maailman teollisuustyöläisten liittoa (I.W.W.) edustavat toverit myöntävät tämän — ja keskustellessamme heidän kanssaan joka päivä havaitsemme, että he todella myöntävät sen —, jos he hyväksyvät sellaisen asiointilan, jolloin työväenluokan tietoinen kommunistinen vähemmistö johtaa proletariaattia, niin heidän täytyy myöntää myös se, että kaikkien päätöslauselmiemme ajatus on juuri se. Ja tässä tapauksessa eroamme toisistamme vain siinä, että he karttavat sanaa „puolue”, syystä että englantilaisten tovereiden keskuudessa on tiettyä ennakkoluuloisuutta poliittista puoluetta kohtaan. He kuvittelevat poliittisen puolueen yksinomaan sellaiseksi kuin ovat Gompersin ja Hendersonin puolueet, ovelien parlamenttiedustajien, työväenluokan petturien puolueet. Ja jos he käsittävät parlamentarismien nimenomaan sellaiseksi, jollaista on nykyisin englantilainen ja amerikkalainen parlamentarismi, niin myös me olemme sellaisen parlamentarismien ja sellaisten poliittisten puolueiden vihollisia. Me tarvitsemme uusia puolueita, toisenlaisia puolueita. Me tarvitsemme sellaisia puolueita, joilla on pysyvät ja todelliset yhteydet joukkoihin ja jotka osaavat johtaa näitä joukkoja.

Siirryn kolmanteen kysymykseen, jota halusin täällä kosketella tov. McLainen puheen johdosta. Hän puoltaa Englannin kommunistisen puolueen liittymistä Työväenpuolueeseen. Tästä kysymyksestä olen jo lausunut mielipiteeni teeseissäni, jotka koskevat III Internationaleen hyväksymistä⁴⁰. Kirjasessani jätin tämän kysymyksen avoimeksi⁴¹. Keskusteltuani monien toveriensa kanssa tulin kuitenkin vakaumukseen, että päätös jäädä Työväenpuolueeseen on ainoa oikea taktiikka. Mutta sitten esiintyy tov. Tanner ja sanoo: älkää olko liian dogmaattisia. Tuollainen sanonta ei ole tässä lainkaan paikallaan. Tov. Ramsay sanoo: sallikaa meidän, Englannin kommunistien, ratkaista itse tämä kysymys. Mikä olisi Internationale, jos

jokainen pieni osasto tulisi ja sanoisi: eräät meistä ovat tällä kannalla, eräät taas vastaan; jättäkää asia meidän itsemme ratkaistavaksi? Mitä varten sitten tarvittaisiin Internationalea, kongressia ja koko tätä keskustelua? Tov. McLaine puhui vain poliittisen puolueen merkityksestä. Mutta samahan koskee myös ammattiliittoja ja parlamentarismia. Se on aivan totta, että suuri osa parhaista vallankumouksellisista vastustaa Työväenpuolueeseen liittymistä, syystä että he eivät hyväksy parlamentarismia taistelukeinona. Sen vuoksi on ehkä parasta siirtää tämä kysymys valiokuntaan. Valiokunnan pitää käsitellä ja tutkia se, ja tämä kysymys pitää ehdottomasti ratkaista Kommunistisen Internationalen tässä kongressissa. Emme voi hyväksyä sitä, että tämä kysymys koskee vain Englannin kommunisteja. Meidän täytyy sanoa, mikä taktiikka yleensä on oikea.

Ja nyt pysähdyn tarkastelemaan tov. McLainen eräitä argumentteja, joita hän esitti Englannin työväenpuoluetta koskevan kysymyksen yhteydessä. Täytyy sanoa suoraan: kommunistien puolue voi liittyä Työväenpuolueeseen vain sillä ehdolla, että se säilyttää täydellisen arvostelun vapauden ja voi harjoittaa omaa politiikkaansa. Se on tärkeintä. Kun tov. Serrati puhuu tässä yhteydessä luokkien yhteistoiminnasta, niin sanon: se ei ole luokkien yhteistoimintaa. Kun italialaiset toverit sietävät puolueessaan Turatin ja kumpp. kaltaisia opportunisteja, t.s. porvarillisia aineksia, niin se on todella luokkien yhteistoimintaa. Mutta tässä tapauksessa, Englannin työväenpuolueesta puheen ollen, kysymys on vain Englannin työläisten pienilukuisen etujoukon yhteistoiminnasta työläisten valtaenemmistön kanssa. Kaikki Työväenpuolueen jäsenet ovat ammattiliittojen jäseniä. Se on hyvin originelli rakenne, jollaista emme tapaa missään muussa maassa. Tähän järjestöön kuuluu 4 miljoonaa työläistä ammattiliittojen 6 tai 7 miljoonasta jäsenestä. Heiltä ei tiedustella, mitkä ovat heidän poliittiset vakaumuksensa. Todistakoon tov. Serrati minulle, että joku estää meitä käyttämästä siellä arvostelun vapautta. Kun olette todistaneet sen, niin vasta sitten saatte todistetuksi, että tov. McLaine erehtyy. Britannian sosialistinen puolue voi esteettä puhua, että Henderson on petturi, ja siitä huolimatta jäädä Työväenpuolueen riveihin. Ja tässä

työväenluokan etujoukko harjoittaa yhteistoimintaa takapajuisten työläisten, jälkijoukon kanssa. Tällä yhteistoiminnalla on niin suuri merkitys koko liikkeelle, että olemme kategorisesti sillä kannalla, että englantilaisten kommunistien tulee olla yhdistävänä renkaana puolueen, s.o. työväenluokan vähemmistön, ja koko muun työväen välillä. Jos vähemmistö ei osaa johtaa joukkoja, saada niihin kiinteää yhteyttä, niin se ei ole puolue eikä yleensä ole minkään arvoinen, vaikka se nimittääkin itseään puolueeksi tai Tehdasvanhimpain neuvostojen kansalliseksi komiteaksi,— mikäli tiedän, Englannin Tehdasvanhimpain neuvostoilla on oma kansallinen komitea, keskusjohto, ja se on jo askel puoluetta kohti. Ellei siis voida kumota sitä, että Englannin työväenpuolue koostuu proletaareista, niin se on työväenluokan etujoukon yhteistoimintaa takapajuisten työläisten kanssa, ja ellei tätä yhteistoimintaa harjoiteta järjestelmällisesti, niin kommunistinen puolue ei ole minkään arvoinen, eikä silloin voi olla puhettakaan proletariaatin diktatuurista. Ja ellei italialaisilla tovereillamme ole vakuuttavampia argumentteja, niin meidän pitää myöhemmin ratkaista tämä kysymys täällä lopullisesti sen perusteella, mitä tiedämme, ja silloin tulemme johtopäätökseen, että liittyminen on oikeaa taktiikkaa.

Toverit Tanner ja Ramsay sanovat, että Englannin kommunistien valtaosa ei hyväksy liittymistä, mutta pitääkö meidän ehdottomasti olla samaa mieltä kuin enemmistö? Ei lainkaan. Kun se ei ole vielä käsittänyt, mikä taktiikka on oikeaa, niin ehkä voidaan odottaa. Jopa kahden puolueen tilapäinen rinnakkainolokin olisi parempi kuin se, että kieltäydytään vastaamasta kysymykseen, mikä taktiikka on oikea. Ottaen huomioon kongressin kaikkien jäsenten kokemuksen ja täällä esitetyt argumentit te ette tietenkään vaadi tekemään jo täällä sellaista päätöstä, että kaikissa maissa on perustettava heti yhtenäinen kommunistinen puolue. Se on mahdotonta. Mutta me voimme sanoa avoimesti mielipiteemme ja antaa ohjeita. Meidän pitää tutkia englantilaisen edustajiston herättämä kysymys erikoisessa valiokunnassa ja sen jälkeen sanoa: oikeaa taktiikkaa on Työväenpuolueeseen liittyminen. Jos enemmistö vastustaa sitä, meidän täytyy järjestää vähemmistö erikseen. Sillä on oleva kasvattava merkitys. Jos Englannin

työläiset yhä luottavat entiseen taktiikkaan, niin tarkastamme johtopäätöksemme seuraavassa kongressissa. Mutta emme voi sanoa, että tämä kysymys koskee vain Englantia,— se olisi II Internationalen pahimpien tapojen jäljittelemistä. Meidän pitää sanoa mielipiteemme suoraan. Kun Englannin kommunistit eivät pääse sopimukseen ja kun joukkopuoluetta ei ole luotu, niin kahtiajakautuminen on joka tapauksessa väistämätön.

3

KANSALLISUUS- JA SIIRTOMAAKYSYMYSTÄ KASITELLEEN
VALIOKUNNAN SELOSTUS
HEINÄKUUN 26 pnä ⁴²

Toverit, esitän vain lyhyen johdannon, ja sitten тов. Маринг, joka oli valiokuntamme sihteeri, selittää teille yksityiskohtaisesti, mitä muutoksia olemme tehneet teeseihin. Hänen jälkeensä ottaa puheenvuoron тов. Рой, joka on muotoillut lisäteesit. Valiokuntamme hyväksyi yksimielisesti niin teesialustelman muutoksineen kuin myös lisäteesit. Näin muodoin pääsimme täydelliseen yksimielisyyteen kaikissa tärkeimmissä kysymyksissä. Ja nyt esitän eräitä lyhyitä huomautuksia.

Ensiksi, mikä on teesiemme tärkein, johtava ajatus? Sorrettujen ja sortavien kansojen välinen eroavaisuus. Päinvastoin kuin II Internationale ja porvarilliset demokraatit me korostamme tätä eroavaisuutta. Proletariaatille ja Kommunistiselle Internationalelle on imperialismin kaudella erittäin tärkeää, että todetaan konkreettiset taloudelliset tosiasiat ja otetaan lähtökohdaksi kaikkia siirtomaa- ja kansallisuuskysymyksiä ratkaistaessa konkreettisen tosielämän ilmiöt eikä abstraktisia väittämiä.

Imperialismin luonteenomaisena piirteenä on se, että koko maailma, niin kuin näemme, jakaantuu nykyisin lukuisiin sorrettuihin kansoihin ja harvalukuisiin sortaviin kansoihin, joiden käytettävissä on valtavat rikkaudet ja suuri sotilaallinen mahti. Valtava enemmistö, joka käsittää yli miljardin, todennäköisesti $1\frac{1}{4}$ miljardia ihmistä, s. o. noin 70% maapallon asukkaista, kun laskemme koko maapallon asukasluvun olevan $1\frac{3}{4}$ miljardia, kuuluu sorrettuihin kansoihin, jotka ovat joko välittömästi riippuvaisuussuhteessa olevia siirtomaita tai puolittain siirtomaa-ikeessä olevia valtioita, kuten esimerkiksi Persia, Turkki, Kiina,

tai ovat imperialistisen suurvallan armeijan voittamina joutuneet rauhansopimusten pohjalla suuresti riippuvaisiksi tuosta suurvallasta. Tämä ajatus, että kansat ovat erilaisia, että ne jaetaan sortaviin ja sorrettuihin, kulkee punaisena lankana koko teeseissä, eikä vain ensimmäisissä, minun allekirjoittamissani ja aikaisemmin julkaistuissa, vaan myös тов. Royn teeseissä. Viimeksi mainitut on kirjoitettu pääasiallisesti Intian ja muiden, Englannin sortamien Aasian suurten kansojen aseman kannalta, ja sen vuoksi niillä on meille erittäin tärkeä merkitys.

Teesiemme toisena johtoajatuksena on se, että nykyisen maailmantilanteen vallitessa, imperialistisen sodan jälkeen, kansojen keskinäissuhteet ja valtioiden koko maailmanjärjestelmän määrää taistelu, jota vähäinen imperialististen kansakuntien ryhmä käy neuvostoliikettä ja neuvostovaltioita vastaan, joista johtavin on Neuvosto-Venäjä. Ellemme ota tätä huomioon, emme voi asettaa oikein ainoatakaan kansallisuus- tai siirtomaakysymystä, vaikkapa puheena olisi maailman kaukaisin kolkka. Vain tältä näkökannalta lähtien kommunistiset puolueet voivat niin sivistysmaissa kuin takapajuisissakin maissa asettaa ja ratkaista poliittiset kysymykset oikein.

Kolmanneksi, erikoisesti haluaisin tähdentää kysymystä, joka koskee porvarillis-demokraattista liikettä takapajuisissa maissa. Juuri tämä kysymys aiheutti pientä erimielisyyttä. Kiistelimme siitä, onko vai ei periaatteellisesti ja teoreettisesti oikein sanoa, että Kommunistisen Internationalen ja kommunististen puolueiden täytyy tukea porvarillis-demokraattista liikettä takapajuisissa maissa; väittelyn tuloksena pääsimme yksimieliseen päätökseen, että „porvarillis-demokraattisen” liikkeen asemesta tulee puhua kansallis-vallankumouksellisesta liikkeestä. On aivan epäilemätöntä, että kaikkalainen kansallinen liike voi olla vain porvarillis-demokraattista, sillä väestön perusjoukkoa takapajuisissa maissa on talonpoikaisto, joka on porvarillis-kapitalististen suhteiden edustaja. Olisi utoopista luulla, että proletaariset puolueet, jos niitä yleensä voi muodostua sellaisissa maissa, voisivat noudattaa kommunistista taktiikkaa ja kommunistista politiikkaa takapajuisissa maissa, ellei niillä ole tiettyjä suhteita talonpoikaisliikkeeseen, elleivät ne tue sitä käytännössä. Tässä yhteydessä esitettiin kuitenkin sellainen vastaväite,

että jos puhumme porvarillis-demokraattisesta liikkeestä, niin siten häviää kaikkinaisen ero reformistisen ja vallankumouksellisen liikkeen väliltä. Kuitenkin tämä ero on viime aikoina tullut esiin takapajuisissa ja siirtomaissa aivan selvästi, sillä imperialistinen porvaristo pyrkii kaikin voimin juurruttamaan reformistista liikettä myös sorrettujen kansojen keskuuteen. Riistävien maiden ja siirtomaiden porvariston välillä on tapahtunut tiettyä lähentymistä, joten sorrettujen maiden porvaristo, vaikka se tukeekin kansallista liikettä, taistelee samalla hyvin usein — nähtävästi useimmissa tapauksessa — yhteisymmärryksessä imperialistisen porvariston kanssa, t.s. yhdessä sen kanssa, kaikkea vallankumouksellista liikettä ja kaikkia vallankumouksellisia luokkia vastaan. Valiokunnassa tämä todistettiin kiistattomasti, ja katsoimme ainoaksi oikeaksi ratkaisuksi sen, että otetaan huomioon tämä eroavaisuus ja vaihdetaan miltei kaikkialla sanonta „porvarillis-demokraattinen” sanontaan „kansallis-vallankumouksellinen”. Tällä muutoksella on se merkitys, että kommunisteina meidän täytyy tukea ja tuemme porvarillisia vapausliikkeitä siirtomaissa vain niissä tapauksissa, kun nuo liikkeet ovat todella vallankumouksellisia, kun niiden edustajat eivät estä meitä kasvattamasta ja järjestämästä talonpoikaistoa ja riistonalaisten laajoja joukkoja vallankumouksellisessa hengessä. Ellei näitäkään edellytyksiä ole, niin kommunistien täytyy näissä maissa taistella reformistista porvaristoa vastaan, johon kuuluvat myös II Internationalen urhot. Siirtomaissa on jo olemassa reformistisia puolueita, ja toisinaan niiden edustajat sanovat itseään sosialidemokraateiksi ja sosialisteiksi. Mainittu erotus on nyt tehty kaikissa teeseissä, ja olen sitä mieltä, että sen ansiosta kantamme on nyt muotoiltu paljon tarkemmin.

Edelleen halusin vielä esittää huomautukseni talonpoikain Neuvostoista. Venäläisten kommunistien käytännöllisessä työssä siirtomaissa, jotka kuuluivat ennen tsarismille, sellaisissa takapajuisissa maissa kuin Turkestanissa y.m., eteemme nousi kysymys, millä tavalla kommunistista taktiikkaa ja politiikkaa on sovellettava esikapitalistisissa oloissa, sillä näiden maiden luonteenomaisin peruspiirre on se, että niissä ovat vallalla vielä esikapitalistiset suhteet, ja siksi siellä ei voi olla puhuttakaan puhtaasti proletaari-

sesta liikkeestä. Noissa maissa ei ole miltei lainkaan teollisuusproletariaattia. Siitä huolimatta olemme esiintyneet ja meidän täytyy esiintyä sielläkin johtajina. Työmme on osoittanut, että näissä maissa joudutaan voittamaan erittäin suuria vaikeuksia, mutta työmme käytännölliset tulokset ovat osoittaneet myös sen, että noista vaikeuksista huolimatta joukkojen keskuudessa voidaan herättää pyrkimys itsenäiseen poliittiseen ajatteluun ja itsenäiseen poliittiseen toimintaan sielläkin, missä proletariaattia ei ole miltei lainkaan. Meidän on ollut vaikeampi tehdä tätä työtä kuin länsieurooppalaisten tovereiden, sillä Venäjällä proletariaatilla on tavattomasti valtiotyötä. On täysin ymmärrettävää, että puolittain feodaalisten suhteiden kahlehtimat talonpojat voivat aivan hyvin omaksua neuvostojärjestelmäatteen ja toteuttaa sen elämässä. Selvää on niin ikään se, että sorretut joukot, joita ei ainoastaan kauppapääoma, vaan myös feodaalit ja valtio riistävät feodaalisella pohjalla, voivat käyttää tätä välikappaletta, tätä järjestäytymismuotoa myös kotimaidensa oloissa. Neuvostojärjestelmäate on yksinkertainen, ja sitä voidaan soveltaa paitsi proletaaristen myös talonpoikaiston feodaalisten ja puolifeodaalisten suhteiden vallitessa. Kokemuksemme tällä alalla ei ole vielä kovinkaan suuri, mutta valiokunnassa käydyt keskustelut, joihin osallistui eräitä siirtomaiden edustajia, todistivat meille täysin kiistattomasti, että Kommunistisen Internationalen teeseissä täytyy sanoa, että talonpoikain Neuvostot, riistettyjen Neuvostot, ovat sopivia välikappaleita paitsi kapitalistisissa maissa myös maissa, joissa ovat vallalla esikapitalistiset suhteet, ja että kommunististen puolueiden ja kommunistisia puolueita muodostamaan pyrkivien ainesten ehdottomana velvollisuutena on propagoida talonpoikain Neuvostot, työtätekevien Neuvostot -aatetta kaikkialla, myös takapajuisissa maissa ja siirtomaissa; ja siellä, missä olosuhteet suinkin sallivat, niiden on viipymättä yritettävä muodostaa työtätekevän kansan Neuvostoja.

Tässä meille tarjoutuu käytännöllistä toimintaa varten varsin mielenkiintoinen ja tärkeä työvainio. Nykyisin yhteinen kokemuksemme tällä alalla ei ole vielä kovinkaan suuri, mutta vähitellen meille kertyy yhä enemmän aineistoa. Se on ehdottomasti kiistatonta, että kehittyneiden maiden proletariaatti voi ja sen täytyy auttaa takapajuisia

työtätekeviä joukkoja ja että takapajuiset maat voivat päästä nykyisestä kehitysasteestaan, kun Neuvostotasavaltojen voittoa proletariaatti ojentaa kätensä näille joukoille ja kykenee tukemaan niitä.

Tästä kysymyksestä käytiin valiokunnassa melko vilkasta keskustelua, eikä vain minun allekirjoittamieni teesien johdosta, vaan vieläkin enemmän tov. Royn teesien johdosta, joita hän tulee täällä puolustamaan ja joihin hyväksyttiin yksimielisesti eräitä korjauksia.

Kysymys asetettiin seuraavalla tavalla: voimmeko tunnustaa oikeaksi väitteen, että kansantalouden kehityksen kapitalistinen vaihe on kiertämätön kaikkien niiden takapajuisien kansojen kehityksessä, jotka nykyisin vapautuvat ja joiden keskuudessa havaitaan nyt, sodan jälkeen, kehitystä edistyksen suuntaan. Vastasimme tähän kysymykseen kieltävästi. Jos voittanut vallankumouksellinen proletariaatti tulee harjoittamaan niiden keskuudessa järjestelmällisesti propagandaa ja neuvostohallitukset auttamaan niitä kaikilla käytettävissään olevilla keinoilla, niin silloin on väärin olettaa, että kapitalistinen vaihe on kiertämätön takapajuisien kansojen kehityksessä. Meidän on muodostettava kaikissa siirtomaissa ja takapajuisissa maissa taistelijoiden itsenäisiä kantajoukkoja, puoluejärjestöjä, järjestettävä viipymättä propagandaa talonpoikain Neuvostojen perustamisen puolesta ja pyrittävä sopeuttamaan niitä esikapitalistisiin oloihin, ja sen lisäksi Kommunistisen Internationalen on esitettävä ja teoreettisesti perusteltava ajatus, että takapajuiset maat voivat kehittyneimpien maiden proletariaatin avulla siirtyä neuvostojärjestelmään ja tiettyjen kehitysasteiden kautta kommunismiin sivuuttaen kapitalistisen kehitysvaiheen.

Mitä keinoja sitä varten tarvitaan, sitä ei voida etukäteen sanoa. Sen osoittaa käytännöllinen kokemus. Mutta se tiedetään varmasti, että Neuvosto-aate on läheinen kaukaisimpienkin kansojen kaikille työtätekeville joukoille, että nämä järjestöt, Neuvostot, pitää sopeuttaa esikapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän oloihin ja että kommunistisen puolueen on ryhdyttävä heti tekemään työtä tähän suuntaan koko maailmassa.

Haluaisin vielä mainita kommunististen puolueiden vallankumouksellisen toiminnan tärkeydestä paitsi omissa maassa myös siirtomaissa ja erittäinkin sotaväen kes-

kuudessa, joiden avulla riistävät kansakunnat pitävät siirtomaidensa kansoja kurissa.

Tov. Quelch, Britannian sosialistisesta puolueesta, puhui tästä valiokunnassamme. Hän sanoi, että tavallinen englantilainen työmies katsoisi kavallukseksi orjuutettujen kansojen auttamisen, kun ne nousevat kapinaan Englannin herruutta vastaan. Totta on, että mielipiteitään jingoistinen ja shovinistinen Englannin ja Amerikan työläisaristokratia on mitä suurin vaara sosialismille ja II Internationalen mitä vankin tuki, että tässä on tosiasiassa kysymyksessä mitä suurin kavallus tuohon porvarilliseen Internationaleen kuuluvien johtajien ja työläisten taholta. Myös II Internationaalessa käsiteltiin siirtomaakysymystä. Myös Baselin manifestissa puhuttiin siitä aivan selvästi. II Internationalen puolueet lupasivat toimia vallankumouksellisesti, mutta emme havaitse, että II Internationalen puolueet tekisivät todellista vallankumouksellista työtä ja todella auttaisivat riistettyjä ja riippuvaisuussuhteessa olevia kansoja näiden kapinoissa sortavia kansakuntia vastaan, emmekä luullakseni havaitse sellaista niidenkään puolueiden valtaosan keskuudessa, jotka ovat eronneet II Internationalesta ja haluavat liittyä III Internationaleen. Meidän on sanottava tämä kaikkien kuullen, eikä tätä voida kumota. Saamme nähdä, yritetäänkö sitä kumota.

Nämä näkökohdat ovatkin pohjana päätöslauselmissamme, jotka epäilemättä ovat kovin pitkiä, mutta uskon, että ne ovat kuitenkin hyödyksi ja auttavat todella vallankumouksellisen työn kehittämistä ja järjestämistä kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen alalla, mikä onkin pätehtävämme.

4

PUHE KOMMUNISTISEEN INTERNATIONALEEN
HYVÄKSYMISEN EHDOSTA
HEINÄKUUN 30 pnä⁴³

Toverit, Serrati sanoi: emme ole vielä keksineet sensometriä — tämä on uusi ranskalainen sana, joka merkitsee vilpittömyyden mittauskojetta: sellaista kojetta ei ole vielä keksitty. Sellaista kojetta emme tarvitsekaan, mutta sen sijaan suunnanmäärittelykoje meillä jo on. Tov. Serratin virhe, josta puhun myöhemmin, onkin juuri siinä, että hän ei käyttänyt tätä aikoja sitten tunnettua kojetta.

Tov. Crispienistä vain muutama sana. On varsin valittavaa, ettei hän ole läsnä. (Dittmann: „Hän on sairaana!”) Sääli. Hänen puheensa on tärkeimpiä asiakirjoja ja ilmaisee tarkasti Riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen oikeistosiiven poliittisen linjan. En ryhdy puhumaan henkilökohtaisista seikoista enkä yksityistapauksista, vaan Crispienin puheessa selvästi ilmaistuista aatteista. Luulen voivani todistaa, että tuo puhe oli läpeensä kautskylainen puhe ja että tov. Crispien on proletariaatin diktatuuri -kysymyksessä kautskylaisella kannalla. Eräaseen välihuomautukseen Crispien vastasi: „Diktatuuri ei ole uutuus, siitä puhutaan jo Erfurtin ohjelmassa”. Erfurtin ohjelmassa ei ole sanottu mitään proletariaatin diktatuurista; ja historia on todistanut, ettei se ole ollut sattuma. Kun me vuosina 1902—1903 laadimme puolueemme ensimmäistä ohjelmaa, pidimme koko ajan esikuvana Erfurtin ohjelmaa, ja Plehanov, sama Plehanov, joka silloin sanoi oikein: „Joko Bernstein hautaa sosialidemokratian tai sosialidemokratia hautaa hänet”, — Plehanov korosti erikoisesti nimenomaan sitä seikkaa, että kun Erfurtin ohjelmassa ei puhuta proletariaatin diktatuurista, niin se on teoreettisesti väärin ja käytännöllisesti — pelkurimainen

myönnytys opportunisteille. Ja meidän ohjelmaamme proletariaatin diktatuuri otettiin vuonna 1903⁴⁴.

Kun тов. Crispien nyt sanoo, että proletariaatin diktatuuri ei ole uutuus, ja lisää: „Me olemme aina olleet valtiiovallan valtaamisen kannalla”, niin se on asian olemuksen kiertämistä. Hyväksytään valtiiovallan valtaaminen, mutta ei diktatuuria. Koko sosialistinen kirjallisuus todistaa, eikä vain saksalainen, vaan myös ranskalainen ja englantilainen, että opportunististen puolueiden johtajat — esim. MacDonald Englannissa — ovat valtiiovallan valtaamisen kannattajia. Kaikki he ovat totta totisesti vilpittömiä sosialisteja, mutta he vastustavat proletariaatin diktatuuria! Kun meillä on hyvä, kommunistisen puolueen nimen ansaitseva vallankumouksellinen puolue, täytyy propagoida proletariaatin diktatuuria erotukseksi II Internationalen vanhasta kannasta. Tämän тов. Crispien hämäsi ja salasi, mikä onkin kaikille Kautskyn kannattajille ominainen perusvirhe.

„Me olemme joukkojen valitsevia johtajia”, jatkaa тов. Crispien. Se on muodollinen ja väärä katsantokanta, sillä saksalaisten riippumattomien viime edustajakokouksessa näimme hyvin selvästi suuntataistelun. On tarpeetonta etsiä vilpittömyyden mittaria ja laskea leikkiä sen johdosta, kuten тов. Serrati tekee, jotta voitaisiin todeta se yksinkertainen tosiasia, että suuntien välillä täytyy olla taistelua ja sitä on: toisen suunnan muodostavat vallankumoukselliset, vastikään meidän kannalle asettuneet työläiset, jotka ovat työläisaristokratiaa vastaan; toisen suunnan muodostaa työläisaristokratia, jonka johdossa ovat kaikissa sivistysmaissa vanhat johtajat. Yhtyykö Crispien vanhojen johtajien ja työläisaristokratian suuntaan vai niiden uusien vallankumouksellisten työväenjoukkojen suuntaan, jotka vastustavat työläisaristokratiaa,—juuri sen тов. Crispien jätti epäselväksi.

Missä sävyssä тов. Crispien puhuu kahtiajakaantumisesta? Hän sanoi, että kahtiajakaantuminen on katkera välttämättömyys, jota hän kauan valitti. Se on sanottu täysin Kautskyn hengessä. Kenestä te erositte? Scheidemannista? Niinpä kyllä! Crispien sanoi: „Me erosimme”. Ensinnäkin teitte sen liian myöhään! Kun se kerran tuli puheeksi, niin on sanottava tämä. Toiseksi, riippumattomien ei pidä murehtia sitä, vaan sanoa: maailman työväenluokka on vielä työläisaristokratian ja opportunistien ikeen alla. Niin

on asia myös Ranskassa ja Englannissa. Tov. Crispienin ajatukset kahtiajakaantumisesta eivät ole kommunistisia, vaan aivan Kautskyn hengen mukaisia, vaikkei tällä muka ole vaikutusta. Sitten Crispien alkoi puhua korkeista palkoista. Saksassa nähkääs asiat ovat siten, että Venäjän työläisiin ja yleensä Itä-Euroopan maiden työläisiin verrattuna siellä työläiset elävät aika hyvin. Vallankumous voidaan hänen sanojensa mukaan suorittaa vain siinä tapauksessa, jos se „ei liiaksi” huononna työläisten asemaa. Kysyn, onko kommunistisessa puolueessa sallittua puhua tuollaisessa äänilajissa? Se on vastavallankumouksellista. Meillä Venäjällä elintaso on kiistattomasti alhaisempi kuin Saksassa, ja kun pystyimme diktatuuriin, niin sen seurauksena työläiset alkoivat nähdä enemmän nälkää ja heidän elintasonsa laski vieläkin alemmaksi. Työläisten voitto ei ole mahdollinen ilman uhrauksia, ilman heidän asemansa tilapäistä huononemista. Meidän täytyy puhua työläisille päinvastaista kuin se, mitä Crispien sanoi. Kun halutaan valmistaa työläisiä diktatuuriin ja puhutaan heille „ei liian” suuresta aseman huononemisesta, niin unohdetaan pääasia. Nimittäin se, että työläisaristokratia syntyi-kin juuri siten, että auttoi „omaa” porvaristoaan koko maailman imperialistisessa valloittamisessa ja kuristamisessa turvatakseen siten itselleen paremman palkan. Ja jos nyt saksalaiset työläiset haluavat tehdä vallankumouksen, niin heidän pitää mennä uhrauksiin eivätkä he saa pelätä sitä.

Yleensä maailmanhistoriallisessa mielessä pitää paikkansa se, että takapajuisissa maissa jotkut kiinalaiset kulit eivät voi suorittaa proletaarista vallankumousta, mutta kun vähälukuisissa rikkaammissa maissa, joissa imperialistisen rosvouksen ansiosta eletään vapaammin ja vauraammin, kun niissä puhutaan työläisille, että heidän pitää pelätä „liian suurta” köyhtymistä, niin se on vastavallankumouksellista. Täytyy puhua päinvastaista. Työläisaristokratia, joka pelkää uhrauksia, joka pelkää „liian suurta” vallankumouksellisen taistelun aikana tapahtuvaa köyhtymistä, ei voi kuulua puolueeseen. Muuten diktatuuri on mahdoton, varsinkin Länsi-Euroopan maissa.

Mitä Crispien puhuu terrorista ja väkivallasta? Hän sanoi, että ne ovat kaksi eri asiaa. Sellainen ero voitaisiin ehkä tehdä sosiologian oppikirjassa, mutta sitä ei saa tehdä

poliittisessa käytännössä, varsinkaan Saksan oloissa. Kun ovat kysymyksessä sellaiset ihmiset, jotka menettelevät siten kuin saksalaiset upseerit Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin murhatessaan, ja sellaiset ihmiset kuin Stinnes ja Krupp, jotka lahjovat lehdistön,—niin sellaisia ihmisiä vastaan meidän on pakko käyttää väkivaltaa ja terroria. Ei tietenkään ole välttämätöntä etukäteen ilmoittaa, että turvaudumme ehdottomasti terroriin; mutta jos saksalaiset upseerit ja kappilaiset pysyvät sellaisina kuin he ovat nyt ja Krupp ja Stinnes pysyvät sellaisina kuin he ovat nyt, niin terrorin harjoittaminen on välttämätöntä. Ei vain Kautsky, vaan myös Ledebour ja Crispien puhuvat väkivallasta ja terrorista aivan vastavallankumouksellisessa hengessä. Puolue, joka tyytyy tuollaisiin aatteisiin, ei voi osallistua diktatuuriin, se on selvää.

Edelleen agraarikysymys. Siinä Crispien kiivaili erikoisesti ja yritti syyttää meitä pikkuporvarillisuudesta; se on muka pikkuporvarillista, kun pientalonpoikaiston hyväksi tehdään jotain suurmaanomistajien kustannuksella. Suurmaanomistajat pitää pakkoluovuttaa ja antaa maat osuuskunnille. Se on pedanttinen mielipide. Jopa korkealle kehittyneissä maissakin, muun muassa myös Saksassa, on verraten paljon jättiläismaatiloja, ja on sellaisia maita, joita viljellään puolifeodaalisin eikä suurkapitalistisin menetelmin; viimeksi mainituista voidaan erottaa jonkin verran pientalonpoikain hyväksi taloutta rikkomatta. Voidaan säilyttää suurtuotanto ja samalla antaa pientalonpojillekin jotain, mikä on heille sangen oleellista. Valitettavasti tätä ei ajatella, mutta käytännössä se joudutaan tekemään; muuten tehtäisiin virhe. Se todistetaan esimerkiksi Vargan (Unkarin Neuvostotasavallan entisen kansantalouden kansankomissaarin) kirjassa, jossa sanotaan, että proletariaatin diktatuurin pystyttäminen ei aiheuttanut Unkarin maaseudulla juuri mitään muutoksia, että päiväläiset eivät huomanneet mitään eroa eikä pientalonpoikaisto saanut mitään. Unkarissa on jättiläismaatiloja, Unkarissa harjoitetaan laajoilla maa-aloilla puolifeodaalista taloutta. Aina on ja pitää olla olemassa sellaisia suurtilojen lohkoja, joista voidaan antaa jotain pientalonpojille,— ehkä ei omaisuudeksi, vaan vuokralle, jotta palstatilallinen pientalonpoika saisi jotain konfiskoidusta maaomaisuudesta. Muuten pientalonpoika ei huomaa eroa entisen ja neuvosto-

diktatuurin välillä. Ellei proletaarinen valtiovalta harjoita tällaista politiikkaa, niin se ei voi pysyä pystyssä.

Vaikka Crispien sanoikin: „Te ette voi kiistää vallankumouksellista vakaumuksellisuuttamme”, niin vastaan: kiistan sen jyrkästi. En kiistä sitä siinä mielessä, että te ette haluaisi toimia vallankumouksellisesti, vaan siinä mielessä, että te ette osaa ajatella vallankumouksellisesti. Lyön vetoa siitä, että voidaan valita minkälainen valiokunta hyvänsä valistuneista henkilöistä, antaa heille kymmenen Kautskyn kirjaa ja Crispienin puhe, ja tuo valiokunta sanoo: tämä puhe on läpeensä kautskylainen, se on alusta loppuun saakka Kautskyn ajatusten henkevöittäjä. Crispienin todistelumenetelmät ovat läpeensä kautskylaisia, mutta Crispien sanoi täällä: „Kautskylla ei ole enää mitään vaikutusta puolueessamme”. Ehkä hänellä ei ole mitään vaikutusta niihin vallankumouksellisiin työläisiin, jotka ovat liittyneet myöhemmin. Mutta täytyy katsoa täysin todistetuksi se tosiasia, että Kautskylla on ollut ja on yhä hyvin suuri vaikutus Crispieniin, tov. Crispienin koko ajatuksenjuoksuun, kaikkiin ajatuksiin. Sen todistaa viimeksi mainittu puhe. Siksi voidaan senserometriä eli vilpittömyyden mittaria keksimättä sanoa: Crispienin suuntaus ei ole Kommunistisen Internationalen mukainen. Näin sanoessamme määrittelemme koko Kommunistisen Internationalen suunnan.

Mielestäni toverit Wijnkoop ja Münzenberg ovat väärässä, kun he ovat tyytymättömiä sen vuoksi, että kutsuimme Riippumattoman sosialistisen puolueen ja keskustelimme sen edustajien kanssa. Kun Kautsky esiintyy meitä vastaan ja kirjoittaa kirjoja, niin polemisoimme häntä vastaan kuten luokkaviihollista vastaan. Mutta kun tänne saapuu neuvottelemaan Riippumaton sosialidemokraattinen puolue, joka on kasvanut sen ansiosta, että siihen on liittynyt vallankumouksellisia työläisiä, niin meidän täytyy keskustella sen edustajain kanssa, sillä he edustavat vallankumouksellisen työväen osaa. Saksalaisten riippumattomien, ranskalaisten ja englantilaisten kanssa emme voi heti päästä yhteisymmärrykseen Internationalesta. Tov. Wijnkoopin jokainen puhe todistaa, että hänellä on miltei joka suhteessa samoja harhakäsityksiä kuin tov. Pannekoekilla. Wijnkoop sanoi, ettei hän hyväksy Pannekoekin mielipiteitä, mutta hänen puheensa osoittavat päinvastaista.

Sellainen on tämän „vasemmisto”-ryhmän perusvirhe, mutta se on kasvavan proletaarisen liikkeen yleinen virhe. Toveriden Crispinin ja Dittmannin puheet ovat hengeltään läpeensä porvarillisia, jossa hengessä ei voida valmistella proletariaatin diktatuuria. Kun toverit Wijnkoop ja Münzenberg menevät Riippumatonta sosialidemokraattista puoluetta koskevassa kysymyksessä vieläkin pitemmälle, niin emme ole heidän kanssaan samaa mieltä.

Meillä ei tietenkään ole Serratin sanontaa käyttäksemme vilpittömyyden mittaria henkilöiden rehellisyyden kokeilemiseksi, ja olemme täysin samaa mieltä siitä, että kysymys ei ole henkilöiden arvostelemisesta, vaan tilanteen arvioimisesta. Sääli, ettei Serrati sanonut mitään uutta, vaikka puhuikin. Hänen puheensa oli niitä puheita, joita kuulimme myös II Internationalessa.

Serrati oli väärässä sanoessaan: „Ranskassa tilanne ei ole vallankumouksellinen, Saksassa se on vallankumouksellinen ja Italiassa vallankumouksellinen”.

Mutta vieläpä siinäkin tapauksessa, että tilanne olisi vastavallankumouksellinen, II Internationale erehtyy ja tekee suuren virheen, kun ei halua järjestää vallankumouksellista propagandaa ja agitaatiota, sillä yksinpä ei-vallankumouksellisessakin tilanteessa voidaan ja täytyy harjoittaa vallankumouksellista propagandaa: sen on todistanut bolshevikkipuolueen koko historia. Juuri siinä sosialistit ja kommunistit eroavatkin toisistaan, että sosialistit kieltäytyvät toimimasta siten kuin me toimimme kaikissa tilanteissa, kieltäytyvät nimittäin tekemästä vallankumouksellista työtä.

Serrati vain toistaa samaa, mitä Crispin sanoi. Emme halua sanoa, että sinä ja sinä päivänä pitää ehdottomasti erottaa Turati. Toimeenpaneva Komitea on jo kajonnut tähän kysymykseen, ja Serrati sanoi meille: „Ei mitään karkotuksia, vaan puolueen puhdistaminen”. Meidän on yksinkertaisesti sanottava italialaisille tovereille, että Kommunistisen Internationalen suuntaa vastaa „L'Ordine Nuovo'n” * jäsenten suunta eikä sosialistisen puolueen johtajien ja heidän parlamenttiryhmänsä nykyinen enemmistö. Väitetään, että he muka haluavat puolustaa proletariaattia taantumusta vastaan. Venäjällä Tshernov,

* — „Uusi Järjestys”. Toim.

menshevikit ja monet muut myös „puolustavat” proletariaattia taantumusta vastaan, mutta tämän perusteella heitä ei kuitenkaan vielä voida hyväksyä keskuuteemme.

Siksi meidän on sanottava italialaisille tovereille ja kaikille puolueille, joissa on oikeistosiipi: tuolla reformistisella suunnalla ei ole mitään tekemistä kommunismin kanssa.

Me pyydämme teitä, italialaiset toverit, kutsumaan koolle edustajakokouksen ja esittämään siinä teesimme ja päätöslauselmamme. Ja olen varma siitä, että Italian työläiset haluavat jäädä Kommunistiseen Internationaleen.

5

PUHE PARLAMENTARISMISTA
ELOKUUN 2 pnä

Tov. Bordiga halusi täällä nähtävästi puolustaa italia-
laisten marxilaisten kantaa, mutta hän ei kuitenkaan vas-
tannut yhteenkään argumenttiin, joita toiset marxilaiset
ovat täällä esittäneet parlamenttitoiminnan puolesta.

Tov. Bordiga myönsi, että historiallista kokemusta ei
luoda keinotekoisesti. Hän sanoi vastikään, että taistelu on
siirrettävä toiselle alalle. Eikö hän tiedä, että jokaista val-
lankumouksellista kriisiä on seurannut parlamenttikriisi?
Hän tosin puhui siitä, että taistelu on siirrettävä toiselle
alalle, Neuvostoihin. Mutta Bordiga itse myönsi, että Neu-
vostoja ei voida luoda keinotekoisesti. Venäjän esimerkki
osoittaa, että Neuvostot voidaan järjestää joko vallanku-
mouksen aikana tai välittömästi vallankumouksen edellä.
Vielä Kerenskin aikana Neuvostot (nimenomaan menshe-
vistiset Neuvostot) olivat siten järjestettyjä, etteivät ne
mitenkään voineet muodostua proletaariseksi vallaksi. Par-
lamentti on historiallisen kehityksen tuote, jota emme
voi pyyhkäistä olemattomiin ennen kuin olemme niin
voimakkaita, että voimme hajottaa porvarillisen parlamen-
tin. Vain porvarillisen parlamentin jäsenenä ollen voidaan
vallitsevista historiallisista oloista lähtien taistella porva-
rillista yhteiskuntaa ja parlamentarismia vastaan. Sitä
samaa välikappaletta, jota porvaristo käyttää taistelussa,
täytyy käyttää myös proletariaatin — tietysti aivan toisten
tarkoituksien saavuttamiseksi. Te ette voi väittää, ettei
asia ole siten, mutta jos aiotte sen kiistää, niin teidän pitää
samalla pyyhkäistä olemattomiin maailman kaikista vallan-
kumoustapahtumista saatu kokemus.

Te sanoitte, että myös ammattiliitot ovat opportunisti-
sia, että myös ne tietävät vaaraa; mutta toisaalta te

sanoitte, että ammattiliittojen suhteen pitää tehdä poikkeus, koska ne ovat työväenjärjestö. Mutta se pitää paikkansa vain tietyssä määrässä. Myös ammattiliitoissa on hyvin takapajuisia aineksia. Osa proletarisoitunutta pikkuporvaristoa, kehittymättömät työläiset ja pientalonpojat — kaikki tällaiset ainekset todella luulevat, että parlamentti edustaa heidän etujaan; tätä vastaan on taisteltava toimimalla parlamentissa ja osoitettava joukoille totuus tosiasioiden pohjalla. Takapajuisiin joukkoihin ei tehota teorialla, niiden täytyy kokea.

Sen näimme myös Venäjällä. Meidän piti kutsua koolle Perustava kokous vielä sitten, kun proletariaatti oli voittanut, todistaaksemme kehittymättömälle työläiselle, että tuon Perustavan kokouksen avulla hän ei saavuta mitään. Perustavan kokouksen ja Neuvostojen kokemuksen vertaamiseksi meidän täytyi asettaa Neuvostot konkreettisesti Perustavan kokouksen vastakohtaksi ja esittää hänelle Neuvostot ainoana ulospääsynä.

Tov. Souchy, vallankumouksellinen syndikalisti, puolusti samoja teorioita, mutta hän on epäloogillinen. Hän sanoi, ettei hän ole marxilainen, joten se on itsestään selvää. Mutta kun te, tov. Bordiga, väitätte olevanne marxilainen, teiltä voidaan vaatia enemmän loogillisuutta. Täytyy tietää, miten parlamentti voidaan lyödä hajalle. Jos voitte tehdä sen aseellisen kapinan avulla kaikissa maissa, niin se on sangen hyvä. Te tiedätte, että Venäjällä me todistimme paitsi teoreettisesti myös käytännöllisesti sen, että tahdomme hävittää porvarillisen parlamentin. Mutta te ette ottanut huomioon sitä tosiasiaa, että se on mahdotonta ilman melko pitkäaikaista valmistautumista ja että useimmissa maissa parlamenttia ei vielä voida lyödä hajalle yhdellä iskulla. Meidän täytyy taistella parlamentissa hajottaaksemme parlamentin. Te otatte niiden olosuhteiden asemesta, jotka määräävät nykyajan yhteiskunnan kaikkien luokkien poliittisen linjan, oman vallankumouksellisen tahdonne ja siksi unohdatte, että hävittääksemme porvarillisen parlamentin Venäjällä meidän oli ensin kutsuttava koolle Perustava kokous vieläpä sen jälkeen, kun olimme voittaneet. Te sanoitte: „Se on tosi, että Venäjän vallankumous on esimerkki, joka ei vastaa Länsi-Euroopan oloja”. Mutta ette esittänyt ainoatakaan vakuuttavaa argumenttia todistaaksenne sen meille. Me olemme käyneet läpi porvarillisen

demokratian vaiheen. Kävimme sen läpi nopeasti silloin, kun meidän oli pakko agitoida Perustavan kokouksen vaalien puolesta. Myöhemminkin, kun työväenluokka sai jo mahdollisuuden ottaa vallan, talonpoikaisto uskoi vielä porvarillisen parlamentin välttämättömyyteen.

Ottaen huomioon nuo takapajuiset ainekset meidän täytyi julistaa vaalit suoritettaviksi ja näyttää joukoille esimerkin valossa, tosiasioilla, että tuo mitä suurimman yleisen puutteen vallitessa valittu Perustava kokous ei ilmaise riistettyjen luokkien toiveita eikä vaatimuksia. Siten Neuvostovallan ja porvarillisen vallan välinen konflikti kävi täysin selväksi ei vain meille, työväenluokan etujoukolle, vaan myös talonpoikaiston valtaenemmistölle, pikkuvirkamiehille, pikkuporvaristolle y.m. Kaikissa kapitalistisissa maissa on työväenluokan takapajuisia aineksia, jotka ovat vakuuttuneita siitä, että parlamentti on kansan todellinen edustaja, eivätkä näe, että siellä käytetään likaisia keinoja. Sanotaan, että se on väline, jonka avulla porvaristo pettää joukkoja. Mutta tämä argumentti on kääntyvä teitä vastaan, ja se kääntyy teidän teesejänne vastaan. Kuinka te voitte paljastaa todella takapajuisille, porvariston pettäville joukoille parlamentin todellisen luonteen? Jos ette mene siihen, niin kuinka te voitte paljastaa yksiä tai toisia parlamenttimanööverejä, yhden tai toisen puolueen kantaa, jos olette parlamentin ulkopuolella? Marxilaisina teidän täytyy myöntää, että kapitalistisessa yhteiskunnassa luokkien suhteilla ja puolueiden suhteilla on kiinteä yhteys toisiinsa. Toistan, kuinka voitte osoittaa kaiken tuon, elleite ole parlamentin jäseniä, jos kieltäydytte parlamenttitoiminnasta? Venäjän vallankumouksen historia on osoittanut selvästi, että työväenluokan ja talonpoikaiston laajoja joukkoja, pikkuvirkamiehiä ei olisi voitu saada vakuuttamaan minkään argumenttien avulla, elleivät ne olisi vakuuttuneet oman kokemuksensa pohjalla.

Täällä sanottiin, että ottamalla osaa parlamenttitaisteluun me hukkaamme paljon aikaa. Voidaankohan kuvitella mitään laitosta, johon kaikki luokat osallistuisivat yhtä laajasti kuin parlamenttiin? Sitä ei voida aikaansaada keino-tekoisesti. Kun parlamenttitaistelu vetää mukaansa kaikki luokat, niin se tapahtuu siksi, että parlamentissa heijastuvat luokkaedut ja -konfliktit. Jos kaikkialla voitaisiin järjestää yht'aikaa sanokaamme ratkaiseva yleislakko

kapitalismin kukistamiseksi yhdellä kertaa, niin vallankumous olisi eri maissa jo tapahtunut. Mutta pitää ottaa lukuun tosiasiat, ja parlamentti on luokkataistelun arena. Tov. Bordigan ja hänen kannallaan olevien pitää sanoa joukoille totuus. Saksa on paras esimerkki siitä, että parlamentissa voi olla kommunistiryhmä, ja siksi teidän olisi pitänyt sanoa joukoille suoraan: olemme liian heikkoja voidaksemme luoda järjestöllisesti lujan puolueen. Sellainen olisi totuus, joka olisi sanottava julki. Mutta jos tunnustaisitte joukoille tuon heikkoutenne, niistä ei tulisi teidän kannattajia, vaan teidän vastustajia, parlamentarismien kannattajia.

Jos te sanotte: „Toverit työläiset, me olemme niin heikkoja, ettemme pysty luomaan riittävän kurinalaista puoluetta, joka voi pakottaa edustajat alistumaan puolueen tahtoon”, niin silloin työläiset hylkäävät teidät, sillä he sanovat: „Kuinka voimme rakentaa proletariaatin diktatuurin noin heikkojen ihmisten kanssa?”

Te olette kovin naiiveja, jos luulette, että proletariaatin voiton päivänä sivistyneistö, keskiluokka, pikkuporvaristo muuttuvat kommunistisiksi.

Ellei teillä ole tuota harhaluuloa, teidän on jo nyt valmisteltava proletariaattia oman linjanne toteuttamiseen. Te ette löydä miltään valtiotyön alalta poikkeusta tästä säännöstä. Seuraavana päivänä vallankumouksen jälkeen tapaatte kaikkialla opportunistisia asianajajia, jotka nimittävät itseään kommunisteiksi, pikkuporvareja, jotka eivät tunnusta kommunistisen puolueen kuria eivätkä myöskään proletaarisen valtion kuria. Ellette valmistele työläisiä luomaan todella kurinalaista puoluetta, joka panee kaikki jäsenensä alistumaan puoluekuriin, te ette koskaan luo edellytyksiä proletariaatin diktatuurille. Arvelen, että juuri tämän vuoksi te ette halua tunnustaa, että nimenomaan hyvin monien uusien kommunististen puolueiden heikkous pakottaa ne kieltäytymään parlamenttitoiminnasta. Olen vakuuttunut siitä, että todella vallankumouksellisten työläisten valtaosa seuraa meitä ja asettuu vastustamaan parlamenttitoimintaa vastustavia teesejänne.

6

PUHE BRITANNIAN TYÖVÄENPUOLUEESEEN LIITTYMISESTÄ
ELOKUUN 6 pnä⁴⁵

Toverit, tov. Gallacher aloitti puheensa lausumalla valittelunsa sen johdosta, että joudumme täällä kuulemaan sadannen ja tuhannennen kerran fraaseja, joita tov. McLaine ja muut englantilaiset toverit ovat jo tuhansia kertoja toistaneet puheissaan sekä sanoma- ja aikakauslehdissä. Ajattelen, ettei sitä tarvitse valitella. Vanhan Internationalen tapana oli jättää tuollaiset kysymykset asianomaisten maiden puolueiden ratkaistaviksi. Se oli aivan väärin. On varsin mahdollista, ettemme tunne ihan tarkasti eri puolueissa vallitsevia oloja, mutta tässä on kysymys kommunistisen puolueen taktiikan periaatteellisesta perustelemisesta. Se on hyvin tärkeää, ja meidän on III Internationalen nimessä esitettävä täällä selvästi kommunistinen katsantokanta.

Ennen kaikkea haluaisin mainita tov. McLainen pienestä epätarkkuudesta, jota ei voida hyväksyä. Hän nimittää Työväenpuoluetta tradeunionistisen liikkeen poliittiseksi järjestöksi. Sitten hän toisti sen vielä kerran: Työväenpuolue „on ammatillisen liikkeen poliittinen ilmentymä”. Tällaisen mielipiteen olen tavannut Britannian sosialistisen puolueen sanomalehdessä monta kertaa. Se ei pidä paikkaansa, ja osittain tämä aiheuttaa Englannin vallankumouksellisten työläisten keskuudessa vastustusta, joka on tiettyssä suhteessa täysin oikeutettua. Todellakin käsitteet „tradeunionistisen liikkeen poliittinen järjestö” tai tämän liikkeen „poliittinen ilmentymä” ovat virheellisiä. Työväenpuolue koostuu tietysti suurimmalta osaltaan työläisistä. Mutta onko puolue todella poliittinen työväenpuolue vai ei, se ei kuitenkaan riipu vain siitä,

koostuuko se työläisistä, vaan myös siitä, kuka sitä johtaa ja mikä on sen toiminnan ja poliittisen taktiikan sisältö. Vain tämä viimeksi mainittu määrääkin sen, onko kysymyksessä oleva puolue todella proletariaatin poliittinen puolue. Tältä ainoalta oikealta näkökannalta katsoen Työväenpuolue on läpeensä porvarillinen puolue, sillä vaikka se koostuukin työläisistä, niin sitä johtavat taantumukselliset — kaikkein pahimmat taantumukselliset, jotka toimivat täysin porvarillisessa hengessä; se on porvariston järjestö, joka on olemassa sitä varten, että englantilaisten Noskein ja Scheidemannien avulla voitaisiin pettää järjestelmällisesti työläisiä.

Mutta on olemassa toinenkin katsantokanta, jota puolustavat тов. Sylvia Pankhurst ja тов. Gallacher ja joka ilmaisee heidän mielipiteensä tästä kysymyksestä. Mitä sisälsivät Gallacherin ja hänen monien ystäviensä puheet? He sanovat meille: meillä on riittämättömät yhteydet joukkoihin, mutta katsokaapa Britannian sosialistista puoluetta, sillä on aina tähän saakka ollut vieläkin huonommat yhteydet joukkoihin, se on hyvin heikko. Ja тов. Gallacher kertoi meille täällä, kuinka hän ja hänen toverinsa olivat järjestäneet todella mainiosti vallankumouksellisen liikkeen Glasgow'ssa, Skotlannissa, ja kuinka he sodan aikana olivat taktillisesti hyvin manööveroineet ja tukeneet taitavasti pikkuporvarillisia pasifisteja Ramsay MacDonaldia ja Snowdenia, kun nämä saapuivat Glasgow'hon järjestääkseen tämän tuen turvin laajan sodanvastaisen joukko liikkeen.

Tarkoituksperänämme onkin nimenomaan se, että tämä тов. Gallacherin ja hänen ystäviensä edustama uusi mainio vallankumouksellinen liike saataisiin liitettyä kommunistiseen puolueeseen, joka noudattaa todella kommunistista, s.o. marxilaista taktiikkaa. Se on nyt tehtävämme. Toisaalta Britannian sosialistinen puolue on kovin heikko eikä osaa harjoittaa niin kuin kuuluu agitaatiota joukkojen keskuudessa; toisaalta on olemassa nuoria vallankumouksellisia aineksia, joita тов. Gallacher on edustanut täällä niin hyvin; joskin nämä ovatkin yhteydessä joukkoihin, ne eivät ole poliittinen puolue, ne ovat tässä mielessä vieläkin heikompia kuin Britannian sosialistinen puolue eivätkä osaa lainkaan järjestää poliittista työtään. Tällaisessa tilanteessa meidän on sanottava aivan suoraan mielipiteemme oikeasta

taktiikasta. Kun tov. Gallacher Britannian sosialistisesta puolueesta puhuessaan sanoi, että se on „auttamattomasti reformistinen” (hopelessly reformist), niin hän ilmeisesti liioitteli. Mutta kaikkien täällä hyväksymiemme päätöslauselmien yleinen ajatus ja sisältö osoittavat ehdottoman selvästi, että vaadimme Britannian sosialistista puoluetta muuttamaan taktiikkaansa tässä hengessä, ja Gallacherin ystävien ainoaa oikeaa taktiikkaa on se, että he liittyvät viivyttelämättä kommunistiseen puolueeseen tarkoitukseenaan muuttaa sen taktiikkaa täällä hyväksytyjen päätöslauselmien hengessä. Kun teillä on niin paljon kannattajia, että voitte järjestää Glasgow'ssa joukkoluontoisia kansankokouksia, niin teidän on helppo saada puolueeseen enemmänkin kuin kymmenen tuhatta jäsentä. Britannian sosialistisen puolueen viime kongressi, joka pidettiin Lontoossa 3—4 päivää sitten, päätti, että puoluetta aletaan nimittää kommunistiseksi, ja liitti ohjelmaan kohdan parlamenttiväleihin osallistumisesta ja Työväenpuolueeseen liittymisestä. Kongressissa oli edustettuna kymmenen tuhatta järjestynyttä jäsentä. Sen vuoksi skotlantilaisten tovereiden ei olisi lainkaan vaikea saada tähän „Ison-Britannian kommunistiseen puolueeseen” toistakymmentä tuhatta vallankumouksellista työläistä, jotka osaavat paremmin tehdä työtä joukkojen keskuudessa, ja sillä tavalla muuttaa Britannian sosialistisen puolueen vanhaa taktiikkaa hengeltään sellaiseksi, että agitaatio on menestyksellisempää ja toiminta vallankumouksellisempää. Tov. Sylvia Pankhurst mainitsi valiokunnassa monta kertaa siitä, että Englannissa tarvitaan „vasemmistolaisia”. Vastasin tietysti, että se on aivan oikein, mutta „vasemmistolaisuudessa” ei pidä liioitella. Edelleen hän sanoi, että „Me olemme parhaita tienraivaajia, mutta toistaiseksi enemmän hälisemme (noisy)”. En käsitä tätä lainkaan sanan pahassa, vaan hyvässä mielessä, siinä mielessä, että he osaavat harjoittaa paremmin vallankumouksellista agitaatiota. Sitä me pidämme ja meidän tulee pitää arvossa. Olemme ilmaisseet sen kaikissa päätöslauselmissamme, sillä tähdennämme aina, että voimme tunnustaa puolueen työväenpuolueeksi silloin ja vain silloin, kun se on todella yhteydessä joukkoihin ja taistelee vanhoja, läpeensä mätiä johtajia vastaan, sekä oikealla sivustalla olevia shovinisteja että niitä vastaan, jotka ovat asettuneet väliasemiin, kuten oikeistolaiset riippumattomat Saksassa.

Olemme sanoneet ja toistaneet sen kymmenet kerrat kaikissa päätöslauselmissamme, ja se nimenomaan merkitsee, että vaadimme uudistamaan entisen puolueen siinä mielessä, että se olisi kiinteämmässä yhteydessä joukkoihin.

Sylvia Pankhurst kysyi vielä: „Onko sallittavaa, että kommunistinen puolue liittyy toiseen poliittiseen puolueeseen, joka vuorostaan kuuluu II Internationaleen?” Ja vastasi, että se on mahdotonta. Täytyy ottaa huomioon, että Englannin työväenpuolueessa on varsin omalaatuinen tilanne: se on hyvin originelli puolue tai oikeammin se ei ole yleensä puolue tämän sanan tavallisessa merkityksessä. Se koostuu kaikkien ammattijärjestöjen jäsenistä, siinä on nykyään noin neljä miljoonaa jäsentä, ja se myöntää kaikille siihen kuuluville poliittisille puolueille riittävästi vapautta. Näin muodoin siihen kuuluu valtava joukko Englannin työläisiä, jotka kulkevat pahimpien porvarilisten ainesten, sellaisten sosialistiluopioiden talutusnuorassa, jotka ovat vieläkin pahempia kuin Scheidemann, Noske ja muut heidän kaltaisensa herrat. Mutta samalla Työväenpuolue sallii sen, että Britannian sosialistinen puolue kuuluu sen riveihin ja että tällä viimeksi mainitulla on omat sanoma- ja aikakauslehtensä, joissa tuon saman Työväenpuolueen jäsenet voivat sanoa vapaasti ja avoimesti, että puolueen johtajat ovat sosialistiluopioita. Tov. McLaine siteerasi tarkasti Britannian sosialistisen puolueen sellaisia lausuntoja. Minä myös voin todistaa lukeneeni Britannian sosialistisen puolueen sanomalehdestä „Call” *, että Työväenpuolueen johtajat ovat sosialipatriotteja ja sosialistiluopioita. Tämä merkitsee, että Työväenpuolueeseen kuuluvalla puolueella on mahdollisuus ei vain arvostella jyrkästi, vaan myös mainita suoraan ja selvästi nimeltä vanhat johtajat puhuessaan heistä sosialistiluopioina. Se on sangen originelli tilanne, kun puolue, joka yhdistää valtavan suuria työväenjoukkoja aivan kuin se olisi poliittinen puolue, on kuitenkin pakotettu myöntämään jäsenilleen täyden vapauden. Tov. McLaine puhui täällä siitä, että Työväenpuolueen kongressissa sikäläisten Scheidemannien oli pakko asettaa suoraan kysymys III Internationaleen liittymisestä ja tämän puolueen kaikkien paikallisjärjestöjen ja -osastojen piti käsitellä tämä kysy-

* — „Kutsu”. Toim.

mys. Tällaisten olosuhteiden vallitessa olisi virhe olla liittymättä tähän puolueeseen.

Yksityiskeskustelussa тов. Pankhurst sanoi minulle: „Jos olemme todellisia vallankumouksellisia ja liittymme Työväenpuolueeseen, niin nuo herrat erottavat meidät”. Mutta sehän ei olisi lainkaan huono juttu. Päätöslauselmassamme sanotaan, että olemme liittymisen kannalla, koska Työväenpuolue myöntää kyllin laajan arvosteluvapauden. Tässä kohdassa olemme johdonmukaisia loppuun saakka. Тов. McLaine vielä tähdensi, että nykyisin Englannissa on muodostunut sellainen originelli tilanne, että jos poliittinen puolue tahtoo, niin se voi pysyä vallankumouksellisena työväenpuolueena siitä huolimatta, että se on sidottu omalaituiseen nelimiljoonaiseen työväenjärjestykseen, joka on puolittain ammatillinen ja puolittain poliittinen ja jota johtavat porvarilliset johtajat. Parhaat vallankumoukselliset ainekset tekisivät mitä suurimman virheen, elleivät ne tällaisten olosuhteiden vallitessa tekisi kaikkea minkä voivat jäädäkseen tuohon puolueeseen. Antaa herrojen Thomasien ja muiden sosialistiluopioiden, kuten te heitä nimitättekin, erottaa teidät. Se tekee Englannin työväenjoukkoihin erinomaisen vaikutuksen.

Toverit korostavat, että työläisaristokratia on Englannissa voimakkaampaa kuin missään muussa maassa. Se on todellakin niin. Sillähän on siellä takanaan satoja eikä vain kymmeniä vuosia. Siellä porvariston, jolla on paljon enemmän kokemusta, demokratismi-kokemusta, on onnistunut lahjoa työläisiä ja luoda heidän keskuudessaan laaja kerros, joka Englannissa on laajempi kuin muissa maissa, mutta ei kuitenkaan niin kovin suuri laajoihin työväenjoukkoihin verraten. Tämä kerros on läpeensä porvarillisten ennakkoluulojen vallassa ja harjoittaa tiettyä porvarillista reformistista politiikkaa. Niinpä esim. Irlannissa on kaksisataa tuhatta englantilaista sotilasta, jotka lannistavat irlantilaisia hirveällä terrorilla. Englantilaiset sosialistit eivät harjoita näiden sotilaiden keskuudessa vallankumouksellista propagandaa. Mutta me sanomme päätöslauselmassamme selvästi, että tunnustamme Kommunistisen Internationalen jäseniksi vain ne Englannin puolueet, jotka harjoittavat todella vallankumouksellista propagandaa englantilaisten työläisten ja sotilaiden keskuudessa. Korostan,

että tätä vastaan ei väitetty täällä enempää kuin valiokunnissakaan.

Toverit Gallacher ja Sylvia Pankhurst eivät voi tätä kieltää. He eivät voi kiistää sitä, että jäaden Työväenpuolueeseen Britannian sosialistinen puolue nauttii kyllin suurta vapautta voidakseen kirjoittaa, että Työväenpuolueen ne ja ne johtajat ovat pettureita; että nuo vanhat johtajat ajavat porvariston etuja; että he ovat porvariston asiamiehiä työväenliikkeessä; se on ehdottomasti totta. Kun kommunisteilla on sellainen vapaus, niin he ovat velvollisia liittymään Työväenpuolueeseen, jos he haluavat ottaa varteen kaikkien maiden vallankumouksellisten kokemuksen eivätkä vain Venäjän vallankumouksen kokemusta,— sillä tämä kongressi ei ole Venäjän kongressi, vaan kansainvälinen kongressi. Tov. Gallacher ironisoi, että olemme tässä tapauksessa joutuneet Britannian sosialistisen puolueen vaikutuksen alaisiksi. Ei, olemme vakuuttuneet tästä kaikkien maiden kaikkien vallankumousten kokemuksen perusteella. Olemme sitä mieltä, että meidän täytyy sanoa tämä joukoille. Englannin kommunistisen puolueen täytyy säilyttää välttämätön vapaus, jotta se voi paljastaa ja arvostella työläisten kavaltajia, jotka Englannissa ovat paljon voimakkaampia kuin muissa maissa. Sitä ei ole vaikea ymmärtää. Ei pidä paikkaansa se tov. Gallacherin väite, että asettuessamme kannattamaan Työväenpuolueeseen liittymistä me sysäämme samalla luotamme Englannin työläisten parhaat ainekset. Meidän on kokeiltava se käytännössä. Olemme varmoja siitä, että kaikki päätöslauselmamme ja päätöksemme, jotka kongressi hyväksyy, julkaistaan kaikissa Englannin vallankumouksellisissa sosialistilehdissä ja kaikki paikallisjärjestöt ja -osastot saavat mahdollisuuden käsitellä niitä. Päätöslauselmiemme koko sisältö puhuu selvääkin selvemmin siitä, että me edustamme työväenluokan vallankumouksellista taktiikkaa kaikissa maissa ja että tarkoituksperänämme on taistelu vanhaa reformismia ja opportunistia vastaan. Tapahtumat osoittavat, että taktiikkamme todella voittaa vanhan reformismin. Ja silloin meidän puolelle tulevat kaikki työväenluokan parhaat vallankumoukselliset ainekset, jotka ovat tyytymättömiä siihen, että kehitys tapahtuu hitaasti, ja Englannissa se tapahtuu ehkä vielä hitaammin kuin muissa maissa. Kehitys on hidasta siitä syystä, että Englannin

porvaristolla on mahdollisuus luoda työläisaristokratialle paremmat olot ja siten pidättää vallankumouksellista liikettä Englannissa. Sen vuoksi englantilaisten tovereiden on pyrittävä ei ainoastaan vallankumouksellistamaan joukkoja, mitä he tekevät mainiosti (tov. Gallacher todisti sen), vaan samalla myös luomaan työväenluokan todellinen poliittinen puolue. Ei tov. Gallacher eikä myöskään Sylvia Pankhurst, jotka kumpikin puhuivat täällä, kuulu vielä vallankumoukselliseen kommunistiseen puolueeseen. Sellainen mainio proletaarinen järjestö kuin shop-stewardilaiset ei vielääkään kuulu poliittiseen puolueeseen. Jos te järjestäydte poliittisesti, niin näette, että taktiikkamme perustuu oikein käsitettyyn viime vuosikymmenien aikaiseen poliittiseen kehitykseen ja että todellinen vallankumouksellinen puolue voidaan luoda vasta sitten, kun se kokoaa riveihinsä vallankumouksellisen luokan parhaat ainekset ja se käyttää hyväkseen jokaista mahdollisuutta taistellakseen taantumuksellisia johtajia vastaan siellä, missä nämä vaikuttavat.

Jos Englannin kommunistinen puolue aloittaa siitä, että ryhtyy toimimaan vallankumouksellisesti Työväenpuolueessa, ja jos herrojen Hendersonien täytyy sitten erottaa tämä puolue, niin se on oleva Englannin kommunistisen ja vallankumouksellisen työväenliikkeen suuri voitto.
